

Bruxelles, 14.3.2018
COM(2018) 135 final

2018/0063 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind administratorii de credite, cumpărătorii de credite și recuperarea garanțiilor
reale**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2018) 75 final} - {SWD(2018) 76 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Prezenta propunere reprezintă o parte importantă a eforturilor de consolidare a uniunii economice și monetare (UEM). Un sistem financiar mai bine integrat ar face să crească reziliența UEM la șocuri negative, prin facilitarea partajării private a riscurilor la nivel transfrontalier, reducând în același timp nevoia unei partajări a riscurilor de către sectorul public. Pentru atingerea acestor obiective, UE trebuie să finalizeze acum Uniunea bancară și să pregătească toate componentele necesare pentru uniunea piețelor de capital (UPC). Comunicarea Comisiei din 11 octombrie 2017¹ stabilește o cale de urmat pentru finalizarea uniunii bancare prin promovarea în paralel a reducerii și a partajării riscurilor, ca parte a fozii de parcurs pentru consolidarea UEM, prezentată de Comisie la 6 decembrie 2017².

Rezolvarea problemei volumelor mari de credite neperformante (CN)³ și posibilă acumulare a acestora în viitor este esențială pentru finalizarea uniunii bancare. Acest lucru va contribui la reducerea în continuare a riscurilor și va permite băncilor să se concentreze pe acordarea de credite întreprinderilor și cetățenilor. Creditele neperformante reprezintă împrumuturi în care debitorul nu poate efectua plățile programate aferente rambursărilor de dobânzi sau de capital. Atunci când termenele de plată au fost depășite cu peste 90 de zile sau creditul este evaluat ca fiind puțin probabil să fie rambursat de către debitor, acesta este clasificat drept CN. Criza financiară și recesiunile ulterioare au condus la o incapacitate mai mare a debitorilor de a-și rambursa împrumuturile, în contextul în care a crescut numărul întreprinderilor și al cetățenilor care s-au confruntat cu dificultăți de plată continue sau chiar cu falimentul. Acest lucru s-a petrecut în special în statele membre care s-au confruntat cu perioade lungi de recesiune. Această situație, în conjuncție cu alți factori, a condus la acumularea CN în bilanțurile băncilor.

Volumele ridicate de credite neperformante pot afecta performanța băncilor prin două mecanisme principale. În primul rând, creditele neperformante generează venituri mai mici pentru o bancă decât creditele performante, reducând astfel rentabilitatea acesteia, și pot provoca pierderi care diminuează capitalul băncii. În cazurile cele mai grave, aceste efecte pot pune sub semnul întrebării viabilitatea unei bănci, cu implicații potențiale asupra stabilității financiare. În al doilea rând, creditele neperformante blochează cantități semnificative de resurse ale băncilor, atât umane, cât și financiare. Aceasta reduce capacitatea băncii de a acorda împrumuturi, inclusiv întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri).

IMM-urile sunt afectate în mod deosebit de oferta de credit scăzută, întrucât acestea se bazează pe împrumuturile bancare într-o măsură mult mai mare decât întreprinderile mai mari, fiind astfel afectate creșterea economică și crearea de locuri de muncă. Împrumuturile

¹ Comunicarea către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind finalizarea uniunii bancare, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

² Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu și Banca Centrală Europeană – noi pași către finalizarea uniunii economice și monetare a Europei: o foaie de parcurs, COM(2017) 821 final, 6.12.2017.

³ Creditele neperformante reprezintă împrumuturi în care debitorul nu poate efectua plățile programate aferente rambursărilor de dobânzi sau de capital. Atunci când termenele de plată au fost depășite cu peste 90 de zile sau creditul este evaluat ca fiind puțin probabil să fie rambursat de către debitor, acesta este clasificat drept CN. Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/227 al Comisiei.

bancare sunt adesea deosebit de scumpe, iar volumul împrumuturilor acordate de bănci IMM-urilor a fost grav afectat de criza financiară din 2008, ceea ce împiedică dezvoltarea și creșterea IMM-urilor.

Existența unor piețe secundare bine-dezvoltate ale creditelor neperformante reprezintă un alt element esențial al unei UPC funcționale⁴. Una din motivațiile principale ale obiectivului prioritar al Comisiei de stabilire a UPC este asigurarea unor noi surse de finanțare pentru întreprinderile din UE, în special pentru IMM-uri și întreprinderile inovatoare cu o rată mare de creștere. În timp ce proiectul privind uniunea piețelor de capital este axat pe facilitarea accesului la finanțarea nebancaară și diversificarea acestei finanțări pentru întreprinderile din UE, se recunoaște, de asemenea, rolul important jucat de bănci în finanțarea economiei UE. Prin urmare, una din direcțiile de acțiune ale UPC vizează îmbunătățirea capacității băncilor de a acorda împrumuturi întreprinderilor, inclusiv prin sporirea capacității acestora de a recupera valoarea garanțiilor reale constituite pentru împrumuturi.

Nivelurile ridicate de CN trebuie să facă obiectul unei abordări globale. Deși băncile și statele membre rămân principalele responsabile pentru abordarea problemelor legate de nivelul ridicat al CN⁵, reducerea volumelor actuale de CN, precum și prevenirea acumulării excesive a CN în viitor au, de asemenea, o dimensiune europeană clară, având în vedere interconectarea sistemului bancar al UE și în special a celui din zona euro. În particular, există potențiale efecte de propagare importante de la statele membre cu ponderi ridicate ale creditelor neperformante către economia UE în ansamblu, atât în ceea ce privește creșterea economică, cât și în ceea ce privește stabilitatea financiară.

Având în vedere această dimensiune a UE și consensul existent cu privire la necesitatea de a continua și extinde acțiunile deja inițiate de Comisie, Consiliul a adoptat, în iulie 2017, un „Plan de acțiune pentru abordarea creditelor neperformante în Europa”. Planul de acțiune stabilește o abordare cuprinzătoare, care se axează pe o combinație de acțiuni de politică complementare din patru domenii: (i) supravegherea și reglementarea bancară; (ii) reformarea cadrelor de restructurare, insolvență și recuperare a datoriiilor; (iii) dezvoltarea piețelor secundare ale activelor neperformante și (iv) promovarea restructurării sistemului bancar. Acțiunile din aceste domenii ar trebui să fie întreprinse la nivel național și la nivelul Uniunii, după caz. Unele dintre acestea vor avea un impact mai puternic asupra evaluării riscurilor efectuate de bănci la acordarea creditelor, în timp ce altele vor favoriza recunoașterea rapidă și administrarea mai bună a creditelor neperformante, iar altele vor face să crească valoarea de piață a acestor credite neperformante. Aceste măsuri se consolidează reciproc și nu ar fi suficient de eficace dacă ar fi puse în aplicare separat.

Prezenta propunere, împreună cu celelalte măsuri propuse de Comisie ca parte a unui pachet cuprinzător privind CN, precum și acțiunile întreprinse de mecanismul unic de supraveghere (MUS) și de Autoritatea Bancară Europeană (ABE) sunt elemente esențiale ale acestui efort. Prin combinarea mai multor măsuri complementare, Comisia contribuie la crearea unui mediu adecvat pentru gestionarea de către bănci a problemei creditelor neperformante din bilanțurile lor și pentru reducerea riscului unei acumulări viitoare a acestor credite.

⁴ Comunicarea Comisiei Europene către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor: Finalizarea uniunii piețelor de capital până în 2019 – este timpul să accelerăm ritmul, COM(2018) 114.

⁵ Comisia a adus în mod repetat această chestiune în atenția statelor membre în cauză, în contextul semestrului european.

Băncile vor avea obligația să rezerve suficiente resurse atunci când noi împrumuturi devin neperformante, creând stimulente adecvate pentru a aborda problema creditelor neperformante într-un stadiu incipient și pentru a evita acumularea prea mare a acestora.

În cazul în care creditele devin neperformante, mecanismele mai eficiente de executare silită a creditelor garantate vor permite băncilor să gestioneze problema creditelor neperformante, sub rezerva unor garanții adecvate pentru debitori. În cazul în care volumul de credite neperformante devine prea ridicat – cum este actualmente cazul pentru anumite bănci și state membre – băncile vor putea să le vândă altor operatori, pe piețe secundare eficiente, competitive și transparente. Autoritățile de supraveghere vor îndruma băncile în aceste eforturi, pe baza competențelor lor existente, specifice băncilor - așa-numitul pilon 2 - conferite în temeiul Regulamentului privind cerințele de capital (CRR)⁶. În cazurile în care creditele neperformante au devenit o problemă semnificativă și larg răspândită, statele membre pot înființa societăți de administrare a investițiilor la nivel național sau pot adopta alte măsuri în cadrul definit de normele actuale privind ajutoarele de stat și rezoluția bancară.

Prezenta propunere va împiedica acumularea excesivă a creditelor neperformante în bilanțurile băncilor prin două modalități.

În primul rând, propunerea va ajuta băncile să își gestioneze mai bine creditele neperformante prin **creșterea eficienței procedurilor de recuperare a datoriilor, ca urmare a punerii la dispoziție a unei proceduri comune și distincte de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale**. În majoritatea cazurilor, băncile își abordează propriile credite neperformante recuperând valoarea prin modificarea condițiilor împrumutului. O mare parte a creditelor care devin credite neperformante sunt garantate prin garanții reale. Chiar dacă băncile pot executa garanțiile reale conform cadrelor naționale în materie de insolvență și de recuperare a datoriilor, procesul poate fi adesea lent și imprevizibil. Între timp, creditele neperformante rămân în bilanțurile băncilor, expunând băncile la o incertitudine prelungită și blocând resursele acestora. Acest lucru împiedică băncile în cauză să se concentreze asupra acordării de noi împrumuturi clienților viabili. Prin urmare, propunerea pune la dispoziția băncilor și a altor entități autorizate să acorde împrumuturi garantate metode mai eficiente de recuperare extrajudiciară a banilor aferenți împrumuturilor garantate acordate debitorilor care sunt societăți comerciale. Această procedură extrajudiciară mai eficientă ar putea fi utilizată atunci când este convenită în prealabil de către creditor și debitor în contractul de împrumut. Procedura nu se aplică creditelor de consum și este concepută astfel încât să nu afecteze restructurarea preventivă sau procedurile de insolvență și să nu modifice ierarhia creditorilor în caz de insolvență. Procedurile de restructurare și de insolvență prevalează asupra procedurii de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale prevăzute în prezenta propunere.

În al doilea rând, propunerea va **încuraja dezvoltarea unor piețe secundare ale creditelor neperformante**. În anumite circumstanțe, este posibil ca băncile să nu fie în măsură să își gestioneze creditele neperformante în mod eficace și eficient. În aceste cazuri, băncile vor recupera o valoare mai mică a împrumuturilor acordate decât ar fi posibil în alte condiții. Această situație poate apărea, de exemplu, atunci când băncile au acumulat un volum mare de credite neperformante și nu au personalul sau competențele necesare pentru a administra în mod corespunzător aceste credite. Băncile pot întâmpina, de asemenea, dificultăți la gestionarea unui portofoliu de credite neperformante a căror natură nu se încadrează în competențele de recuperare principale ale băncii. În astfel de cazuri, cea mai bună opțiune ar

⁶ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

putea fi externalizarea administrării acestor credite către un administrator de credite specializat sau vânzarea contractului de credit unui cumpărător care are apetitul de risc și expertiza necesare pentru a-l gestiona. Din aceste motive, prezenta propunere elimină obstacolele nejustificate din calea administrării împrumuturilor de către terți și din calea cesionării creditelor, pentru a asigura dezvoltarea în continuare a piețelor secundare ale creditelor neperformante. Cadrul legislativ disparat privind creditele neperformante existent actualmente în statele membre a împiedicat apariția unei veritabile piețe secundare a creditelor neperformante. Propunerea creează un set comun de norme pe care administratorii de credite terți trebuie să îl respecte pentru a acționa în Uniune. Propunerea stabilește standarde comune pentru a asigura comportamentul adecvat al acestora și supravegherea adecvată a acestora în întreaga Uniune, permițând totodată o mai mare concurență între administratorii de credite ca urmare a procesului de armonizare a accesului pe piață în toate statele membre. Acest lucru va reduce costurile de intrare pentru potențialii cumpărători de credite, prin mărirea accesibilității administrării creditelor și prin reducerea costurilor acesteia. Existența unui număr mai mare de cumpărători pe piață ar trebui, *ceteris paribus*, să faciliteze apariția unor piețe mai competitive, ceea ce ar conduce la o creștere a cererii și, implicit, a prețurilor tranzacțiilor.

Prezenta propunere completează o serie de alte măsuri prezentate astăzi în cadrul comunicării Comisiei denumite „Al doilea raport privind progresele înregistrate cu privire la reducerea creditelor neperformante în Europa”⁷. Pentru a preveni riscul constituirii unor provizioane insuficiente pentru viitoarele credite neperformante, Comisia a publicat, de asemenea, o propunere separată referitoare la deducerile aferente provizioanelor insuficiente pentru expunerile neperformante, care modifică Regulamentul privind cerințele de capital (CRR)⁸. Modificarea introduce așa-numite mecanisme de protecție prudențiale statutare, care se traduc în niveluri minime ale provizioanelor și ale deducerilor din fondurile proprii pe care băncile vor trebui să le opereze pentru a acoperi pierderile suferite și pierderile preconizate aferente creditelor nou-acordate care ar deveni ulterior neperformante. Tot în cadrul pachetului privind creditele neperformante, statelor membre li se oferă, de asemenea, îndrumări neobligatorii privind modul în care acestea pot să creeze, dacă este cazul, societăți de administrare a investițiilor (SAI) naționale, cu respectarea deplină a normelor UE privind ajutorul bancar și de stat. Proiectul privind SAI oferă recomandări practice pentru proiectarea și înființarea SAI la nivel național, pe baza celor mai bune practici desprinse din experiențele anterioare din statele membre⁹.

Aceste inițiative se completează reciproc. Mecanismele de protecție prudențiale statutare vor asigura o acoperire suficientă pentru pierderile din viitoarele credite neperformante, facilitând astfel rezoluția sau vânzarea acestora. Proiectul privind SAI vine în ajutorul statelor membre interesate să își restructureze băncile prin înființarea unor societăți de administrare a investițiilor menite să gestioneze creditele neperformante. Aceste efecte sunt completate de efortul de a dezvolta în continuare piețele secundare ale creditelor neperformante, deoarece aceste piețe ar face ca cererea de credite neperformante să devină mai competitivă și ca valoarea de piață a acestora să crească. În plus, executarea accelerată a garanțiilor reale, fiind un mecanism de recuperare rapidă a valorii garanției reale, reduce costurile legate de rezoluția creditelor neperformante. În același timp, propunerea nu afectează numeroasele garanții prevăzute în cazul debitorilor în temeiul legislației UE și a celei naționale. Propunerea

⁷ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu și Banca Centrală Europeană – Al doilea raport privind progresele înregistrate cu privire la reducerea creditelor neperformante în Europa, COM(2018) 133.

⁸ Regulamentul (UE) nr. 575/2013, *ibidem*.

⁹ Document de lucru al serviciilor Comisiei, Proiectul privind SAI, SWD(2018) 72.

introduce o serie de garanții suplimentare, pentru a limita riscurile potențiale derivate din vânzarea de credite de consum și de credite neperformante.

- **Coerența cu dispozițiile deja existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere standardizează regimul de reglementare (definiții, autorizare, supraveghere, norme de conduită) pentru administratorii de credite și cumpărătorii de credit. În prezent, diferențele în materie de legislații naționale și de punere în aplicare în statele membre au făcut să apară o mare varietate de modele de afaceri, precum și volume de activitate inegale de la un stat membru la altul, contribuind astfel la existența unui număr foarte limitat de vânzări de credite neperformante în unele state membre care prezintă rate ridicate ale creditelor neperformante. În consecință, instituțiile de credit care doresc să își lichideze portofolii de credite care includ credite neperformante se confruntă cu o bază de investitori fragmentată de frontierele naționale, iar administratorii de credite întâmpină dificultăți semnificative la administrarea creditelor care implică o dimensiune transfrontalieră (în special în ceea ce privește colectarea transfrontalieră) și au, de asemenea, o marjă limitată de realizare a unor economii de scară în urma desfășurării de activități transfrontaliere.

Prezenta propunere este conformă cu articolul 169 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), cu legislația secundară și cu normele Uniunii vizând asigurarea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor în domeniul serviciilor financiare. În acest scop, propunerea va prevedea că normele privind protecția consumatorilor vor continua să se aplice pentru a asigura același nivel de protecție, indiferent de cine deține sau administrează un credit și indiferent de regimul juridic în vigoare în statul membru al cumpărătorului de credit sau al administratorului de credite. Propunerea clarifică faptul că protecția consumatorilor și în special drepturile acordate consumatorilor prin Directiva privind creditele ipotecare¹⁰, Directiva privind creditele de consum¹¹ și Directiva privind clauzele contractuale abuzive¹² în legătură cu un credit acordat de către o instituție de credit continuă să se aplice indiferent de entitatea care cumpără sau administrează ulterior creditul. În plus, Directiva privind creditele ipotecare va fi modificată pentru a prevedea că, în mod similar cu dispozițiile articolului 17 din Directiva privind creditele de consum, în cazul în care drepturile creditorului se cesionează unei terțe persoane, consumatorul va avea dreptul să invoce împotriva cesionarului orice mijloc de apărare la care putea recurge împotriva creditorului inițial.

Prezenta propunere este, de asemenea, conformă cu Directiva privind contractele de garanție financiară (DCGF)¹³, care a introdus un regim european pentru constituirea și executarea garanțiilor reale sub formă de valori mobiliare, numerar și creanțe private. Procedura de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale prevăzută în prezenta propunere nu ar interfera cu garanțiile reale reglementate de DCGF, pentru că ar avea drept obiect executarea

¹⁰ Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).

¹¹ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului, JO L 133, 22.5.2008, p. 66.

¹² Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, JO L 95, 21.4.1993, p. 29.

¹³ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?qid=1522243831247&uri=CELEX%3A32002L0047>).

altor tipuri de garanții reale decât cele care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind contractele de garanție financiară. Mai concret, prezenta propunere ar pune la dispoziție proceduri extrajudiciare eficiente pentru executarea garanțiilor reale sub formă de bunuri mobile și imobile constituite de întreprinderi și antreprenori ca garanție pentru credite, dar aspectele reglementate de DCGF nu vor fi afectate de prezenta propunere.

Prezenta inițiativă ar asigura, de asemenea, conformitatea deplină cu procedurile de preinsolvență și insolvență inițiate în temeiul actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre. Conformitatea ar fi asigurată în baza principiului conform căruia executarea extrajudiciară a garanțiilor reale prevăzută în prezenta propunere ar fi posibilă atât timp cât nu se aplică o suspendare a acțiunilor individuale de executare în conformitate cu dreptul național aplicabil.

În plus, prezenta propunere ar asigura conformitatea deplină și complementaritatea cu Propunerea Comisiei privind cadrele de restructurare preventivă¹⁴ („propunerea privind restructurarea”), prin care sunt propuse măsuri pentru a consolida eficacitatea procedurilor de restructurare și de insolvență și pentru a asigura disponibilitatea unor proceduri de restructurare preventivă, astfel încât întreprinderile viabile care se confruntă cu dificultăți financiare să poată evita insolvența. În timp ce propunerea privind restructurarea¹⁵ vizează instituirea unui cadru juridic armonizat privind restructurarea preventivă și a doua șansă acordată întreprinderilor și antreprenorilor, prezenta propunere vizează creșterea eficacității procedurilor de executare extrajudiciară a garanțiilor reale. Pentru a asigura conformitatea și complementaritatea deplină cu propunerea privind restructurarea, executarea extrajudiciară a garanțiilor reale prevăzută în prezenta propunere ar fi posibilă atât timp cât nu se aplică o suspendare a acțiunilor individuale de executare în conformitate cu propunerea privind restructurarea. Propunerea privind restructurarea prevede că creditorii, inclusiv creditorii garanțiați ai unei întreprinderi sau ai unui antreprenor care face obiectul unor proceduri de restructurare, trebuie să respecte o suspendare a acțiunilor individuale de executare, pentru a permite debitorului să negocieze un plan de restructurare cu creditorii și să evite insolvența.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

La mai mult de cinci ani de la aprobarea de către șefii de stat sau de guvern a creării unei uniuni bancare, s-au creat doi piloni ai uniunii bancare - supravegherea unică și rezoluția unică - care se bazează pe fundația solidă a unui cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile din UE. Deși s-au realizat progrese importante, sunt necesari pași suplimentari pentru finalizarea uniunii bancare, inclusiv crearea unui sistem unic de garantare a depozitelor, astfel cum se prevede în Comunicarea Comisiei din 17 octombrie 2017 și în foaia de parcurs prezentată la 6 decembrie ca parte a pachetului privind aprofundarea uniunii economice și monetare.

Pe lângă pachetul cuprinzător de reforme propus de Comisie în noiembrie 2016 („pachetul privind reforma bancară”), dezvoltarea unei piețe secundare a creditelor și asigurarea unei protecții sporite a creditorilor garanțiați fac parte din măsurile de reducere a riscurilor necesare pentru a consolida în continuare reziliența sectorului bancar și care sunt aplicate în paralel cu introducerea etapizată a sistemului european de asigurare a depozitelor (EDIS). Aceste măsuri

¹⁴ Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, a doua șansă și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei 2012/30/UE, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

¹⁵ Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, a doua șansă și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei 2012/30/UE, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

vizează, în același timp, să asigure în continuare un cadru unic de reglementare pentru toate instituțiile din UE, atât în cadrul uniunii bancare, cât și în afara acesteia. Obiectivele generale ale prezentei inițiative, astfel cum sunt descrise mai sus, sunt pe deplin compatibile și coerente cu obiectivele fundamentale ale UE de promovare a stabilității financiare, de reducere a probabilității și a amplitudinii sprijinului din partea contribuabililor în cazul rezoluției unei instituții, precum și de contribuție la finanțarea durabilă și armonioasă a activității economice, care să favorizeze un nivel înalt de competitivitate și protecție a consumatorilor.

Prezenta inițiativă a fost anunțată în comunicarea privind evaluarea la jumătatea perioadei a Planului de acțiune privind edificarea unei uniuni a piețelor de capital¹⁶. Această comunicare a subliniat faptul că piețele de capital pot, de asemenea, ajuta băncile europene să facă față provocărilor în materie de credite neperformante și că politicile care vizează îmbunătățirea funcționării piețelor secundare ale creditelor neperformante sunt o parte esențială a oricărei soluții durabile, iar gestionarea creditelor neperformante ar avea de câștigat de pe urma unor cadre privind executarea silită a creditelor mai eficiente și mai previzibile, menite să permită recuperarea rapidă a valorii de către creditorii garantați.

Unul dintre obiectivele prezentei propuneri este sporirea capacității creditorilor garantați de a recupera mai rapid valoarea garanțiilor reale, prin proceduri de executare extrajudiciară a garanțiilor reale. Prin faptul că ar da creditorilor garantați, inclusiv băncilor, posibilitatea de a recupera mai rapid valoarea garanțiilor reale, prezenta propunere ar contribui la creșterea creditării economiei – în special a IMM-urilor – de către bănci, și aceasta cu costuri mai mici, ceea ce ar fi conform cu obiectivul UPC de facilitare a accesului întreprinderilor la finanțare.

Dispozițiile referitoare la administratorii și cumpărătorii de credite ar asigura o mai mare previzibilitate și transparență pe piețele secundare ale creditelor neperformante, ceea ce ar permite potențialilor cumpărători să evalueze cu mai mare exactitate prețul activelor în cauză. Aceasta ar permite băncilor să își vândă creditele neperformante către un grup mai extins de investitori, ceea ce ar putea conduce la prețuri ale tranzacțiilor care să reflecte mai bine valoarea subiacentă a activelor. La rândul său, acest lucru ar permite curățarea bilanțurilor, iar instituțiile de credit vor fi mai bine pregătite să ofere noi fluxuri de credite către economie.

Pentru funcționarea și stabilitatea sectorului bancar european și, implicit, pentru economie în ansamblul său, este important să fie abordate riscurile rămase din acest sector. În particular, există potențiale efecte de propagare importante de la statele membre cu ponderi ridicate ale creditelor neperformante către economiile altor state membre și către economia UE în ansamblu, atât în ceea ce privește creșterea economică, cât și în ceea ce privește stabilitatea financiară. Existența unor piețe ale creditelor neperformante segmentate de frontierele naționale din cauza unor diferențe pronunțate între regimurile de autorizare nu ar fi compatibilă cu obiectivele uniunii piețelor de capital.

Prezenta inițiativă nu aduce atingere garanțiilor existente destinate protejării consumatorilor, inclusiv în cazurile în care creditorul inițial este înlocuit de o instituție care nu este instituție de credit. Legislația UE include deja o serie de măsuri privind protecția consumatorilor. Propunerea prevede că atât cumpărătorii de credit, cât și administratorii de credite vor trebui să respecte dreptul Uniunii în ceea ce privește protecția consumatorilor aplicabil contractului de credit inițial. În mod similar, vor continua să se aplice toate normele privind protecția consumatorilor în vigoare în statul membru al consumatorului care decurge direct din

¹⁶ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor referitoare la evaluarea la jumătatea perioadei a Planului de acțiune privind uniunea piețelor de capital, COM(2017) 292 final, 8.6.2017.

contractul de credit inițial, fie din alte norme aplicabile creditelor acordate consumatorilor sau care au legătură cu normele generale de protecție a consumatorilor în vigoare în statul membru al consumatorului.

Garanțiile menționate mai sus includ și măsurile cu caracter obligatoriu sau facultativ prevăzute pentru protejarea consumatorilor în statul membru în care aceștia își au reședința obișnuită, în special procedurile formale sau informale de recuperare a datoriilor instituite de organismele publice sau private care furnizează gospodăriilor cu îndatorare excesivă consiliere în privința datoriilor, vizând recuperarea datoriilor. În plus, în ceea ce privește desfășurarea activităților de administrare a creditelor într-un context transfrontalier, prezentul instrument nu aduce atingere normelor armonizate ale UE care determină legislația aplicabilă, jurisdicția aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, inclusiv în cadrul procedurilor de insolvență.

Drepturile debitorilor, drepturile privind protecția datelor cu caracter personal și dispozițiile dreptului civil național care reglementează cesionarea contractelor nu intră în domeniul de aplicare al prezentei propuneri. Prelucrarea datelor cu caracter personal în contextul prezentei directive trebuie să respecte pe deplin normele privind protecția datelor cu caracter personal.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) conferă Parlamentului European și Consiliului competența de a adopta măsurile privind apropierea dispozițiilor prevăzute de actele cu putere de lege și de actele administrative ale statelor membre care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne. Articolul 114 din TFUE permite UE să ia măsuri nu doar pentru a elimina obstacolele actuale din calea instituirii și a funcționării pieței interne, ci și pentru a aborda problema barierelor care descurajează operatorii economici de la a valorifica pe deplin avantajele pe care le oferă această piață, în particular prin efectuarea de investiții în alte state membre. În plus, articolul 53 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) conferă Parlamentului European și Consiliului competența de a adopta directive pentru coordonarea dispozițiilor de drept intern privind activitățile economice.

În prezent, cumpărătorii și administratorii de credite nu pot valorifica avantajele pe care le oferă piața internă din cauza barierelor create de legislațiile naționale divergente, în absența unui regim de reglementare și de supraveghere specializat și coerent.

În anumite state membre, cumpărătorii nebancari de credite acordate de instituții de credit nu fac obiectul reglementării, în timp ce în altele aceștia se pot confrunta cu cerințe diverse, care în anumite cazuri sunt echivalente cu eliberarea unei autorizații bancare complete. În practică, aceasta a condus la situația în care cumpărătorii pot funcționa în mod legal într-un stat membru, dar se confruntă cu obstacole semnificative atunci când încearcă să cumpere credite în alte state membre. Acesta este unul din motivele pentru care cumpărătorii acționează în principal într-un număr limitat de state membre, fapt ce a dus la un nivel global al concurenței pe piața internă limitat, întrucât numărul cumpărătorilor interesați rămâne destul de scăzut, reducând astfel marja și dimensiunea potențială a unei piețe a creditelor neperformante eficiente și competitive. Mai concret, piețele creditelor neperformante se caracterizează printr-un volum relativ mic al tranzacțiilor, cu o concentrare puternică în patru state membre (Italia, Irlanda, Spania și Regatul Unit), dintre care un singur stat este de dimensiuni mici. De asemenea, aceste piețe tind să fie dominate de marii cumpărători, ceea ce se poate explica

într-o anumită măsură prin existența barierelor importante, care împiedică intrarea pe piață și denaturează concurența.

Administratorii de credite se confruntă, la rândul lor, cu bariere atunci când încearcă să se extindă la nivel transfrontalier și să își dezvolte activitățile. Un prim factor este faptul că numai anumite state membre reglementează această activitate, iar cele care fac acest lucru definesc foarte diferit activitățile respective. În practică, aceasta reprezintă un obstacol în calea dezvoltării strategiilor de extindere prin intermediul unor sedii secundare sau prin prestarea de servicii transfrontaliere în cadrul pieței interne. Un al doilea factor este faptul că un număr considerabil de state membre impun obținerea unor autorizații pentru o parte dintre activitățile pe care le desfășoară administratorii de credite. Aceste autorizații presupun cerințe diferite și nu prevăd posibilitatea extinderii transfrontaliere. În fine, în anumite cazuri, legislația prevede obligativitatea stabilirii în țara respectivă, ceea ce face imposibilă exercitarea libertății fundamentale de a presta servicii transfrontaliere.

În plus, barierele care împiedică administratorii de credite să își desfășoare activitatea la nivel transfrontalier îi afectează indirect pe potențialii cumpărători, care este posibil să nu aibă capacitatea de a pătrunde pe o piață națională și de a cumpăra credite de la instituțiile de credite dacă nu au posibilitatea de a externaliza ulterior administrarea creditelor altor entități decât banca de la care au cumpărat contractul de credit sau de a utiliza serviciile unor administratori de credite din alte state membre ale UE.

Diferențele mari în ceea ce privește standardele de reglementare adoptate de statele membre contribuie la fragmentarea pieței, ceea ce afectează libera circulație a capitalurilor și a serviciilor în UE, conduce la o concurență insuficientă și încetinește dezvoltarea unei piețe secundare funcționale a creditelor bancare. Participarea limitată a investitorilor și a administratorilor are drept consecință o presiune concurențială mică pe ambele piețe (cea a cumpărării și cea a administrării de credite). Aceasta conduce la o situație în care firmele de administrare a creditelor percep comisioane mari cumpărătorilor în schimbul serviciilor prestate, iar prețurile pe care le pot primi băncile atunci când vând credite neperformante investitorilor nebankari sunt mici, ceea ce face ca băncile să fie mai puțin stimulate să își reducă prin vânzare volumele mari de credite neperformante.

Creditorii care acordă împrumuturi garantate întreprinderilor și antreprenorilor nu beneficiază în toate statele membre de proceduri rapide și eficiente de executare silită extrajudiciară a acestor împrumuturi în caz de nerespectare a obligațiilor de plată de către un debitor care este societate comercială. Dacă astfel de proceduri ar fi disponibile, ar scădea riscul ca băncile să acumuleze credite neperformante.

Pentru a recupera valoarea garanțiilor reale constituite de un debitor dintr-un alt stat membru, creditorul trebuie să respecte norme diferite de cele din statul membru de origine al creditorului, a căror eficiență nu o cunoaște. În prezent, creditorul nu poate alege să convină cu debitorul în privința unei proceduri comune tuturor statelor membre. Aceasta ocazionalizează costuri cu consultanța juridică și se poate traduce într-o durată mai mare a procedurilor de recuperare și în rate de recuperare mai scăzute. Perspectiva de a recupera mai puțin sau, în cel mai rău caz, nimic dintr-un împrumut garantat în situația unei nerespectări a obligațiilor de plată de către debitor poate descuraja din start creditorii de la acordarea de împrumuturi transfrontaliere sau poate duce la creșterea costurilor îndatorării pentru întreprinderi. La rândul său, această situație îi va descuraja pe debitori să își îndrepte atenția către creditori din alte state membre. În acest fel este împiedicată libera circulație a capitalurilor și este afectată în mod direct funcționarea pieței unice. UPC are un potențial nevalorificat în ceea ce privește

punerea finanțării la dispoziția întreprinderilor, în special a IMM-urilor, care se bazează în mare măsură pe creditarea bancară.

În mod similar, investitorii care analizează posibilitatea de a cumpăra portofolii de împrumuturi neperformante vor ține cont de potențialele situații de lipsă a securității juridice în ceea ce privește recuperarea valorii garanțiilor reale aferente acestor împrumuturi, iar dacă această recuperare a valorii este mai dificilă la nivel transfrontalier sau dacă implică o lipsă a securității juridice, va fi afectat prețul și, în consecință, șansele băncilor de a vinde portofolii unor investitori din alt stat membru la un preț cât mai apropiat de cel determinat în funcție de provizioanele constituite de bancă pentru împrumuturile respective¹⁷.

Fragmentarea actuală se traduce în grade diferite de oportunități de finanțare pentru întreprinderi, întrucât împrumuturile bancare sunt mai puțin disponibile pentru întreprinderi, în special pentru IMM-uri, în statele membre în care nu există proceduri eficiente pentru recuperarea valorii împrumuturilor garantate.

Prin crearea unui cadru privind proceduri eficiente de executare extrajudiciară a garanțiilor reale s-ar asigura că creditorii garantați din toate statele membre beneficiază de disponibilitatea unui instrument comun și distinct rapid pentru recuperarea valorii unui împrumut garantat în cazul în care un debitor care este societate comercială nu rambursează împrumutul. Acest lucru ar trebui să creeze stimulente pentru creșterea creditării transfrontaliere, prin reducerea insecurității în privința rezultatelor procedurilor de executare silită (de exemplu în ceea ce privește rata de recuperare și durata procedurilor) în cazul tranzacțiilor transfrontaliere.

- **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

În conformitate cu articolul 4 din TFUE, acțiunile UE pentru realizarea pieței interne trebuie să fie evaluate din perspectiva principiului subsidiarității prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). Trebuie să se evalueze dacă obiectivele propunerii nu ar putea fi atinse de către statele membre în cadrul sistemelor lor juridice naționale și dacă, având în vedere amploarea și efectele lor, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul UE.

De la criza financiară din 2008, volumul de credite neperformante, aflat până recent în creștere, a făcut să se deterioreze percepția pieței privind sectorul bancar european în ansamblu și a constituit o externalitate negativă pentru întreaga UE. Acești factori au devenit și mai relevanți în contextul uniunii bancare. Câteva state membre au luat măsuri active pentru a soluționa problema volumului mare de credite neperformante din ultimii ani, măsuri stimulate în majoritatea cazurilor de un program de ajustare macroeconomică al UE/FMI.

Deși statele membre au recunoscut gravitatea problemei creditelor neperformante, cele mai multe dintre ele nu au reușit, până în prezent să ia măsuri eficiente care să intervină pe partea de cerere a cesionării de credite neperformante. Statele care au luat măsuri de reglementare a activităților de cumpărare și administrare de credite nu au ținut cont în dispozițiile lor de situațiile transfrontaliere. Aceasta a condus la un nivel insuficient al concurenței pe piață. Diversele abordări la care au recurs statele membre și diversele interpretări date de acestea conceptelor implicate, în special activităților de administrare a creditelor, au condus la

¹⁷ Dacă o bancă a constituit provizioane pentru 30 % din valoarea unui credit neperformant și îl vinde ulterior la un preț mai mic de 70 % din valoarea sa, acest lucru va antrena pierderi suplimentare pentru bancă.

fragmentarea acestor piețe. Prin urmare, obiectivele nu pot fi atinse prin acțiunea individuală a statelor membre.

Serviciile Comisiei monitorizează de mai mulți ani piața și au identificat o creștere a divergenței și o amplificare a problemelor, care impun o intervenție la nivelul UE. Dovezile colectate prin studii și consultări publice au arătat că redresarea creșterii economice nu a fost suficientă pentru a reduce volumele de credite neperformante, întrucât acestea din urmă afectează soliditatea băncilor, capacitatea acestora de a acorda credite și perspectivele generale de creștere economică. Până în prezent nu a existat niciun efort de coordonare între statele membre în ceea ce privește normele referitoare la cumpărătorii și administratorii de credite bancare. Acțiunile întreprinse de fiecare stat membru nu pot să remedieze decât problemele de pe fiecare piață națională, ceea ce nu ar fi suficient pentru a reduce impactul negativ asupra funcționării pieței unice.

Crearea unui cadru la nivelul UE ar asigura condiții de intrare pe piață uniforme pentru cumpărătorii și administratorii de credite și un „pașaport” pentru ca aceștia să își desfășoare activitățile în întreaga piață unică. Printre efectele principale ale acestei situații s-ar număra creșterea concurenței dintre investitorii potențiali în împrumuturi bancare și posibilitatea ca băncile să vândă aceste împrumuturi la prețuri mai competitive. La rândul său, acest lucru ar permite băncilor să își reducă expunerea la împrumuturi care au devenit neperformante și să reorienteze resursele către noi împrumuturi acordate economiei. În același timp, garanțiile pentru consumatori care au fost prevăzute ar asigura că nivelul de protecție a consumatorului ar fi menținut în întreaga Uniune la vânzarea și administrarea creditelor de consum acordate inițial de instituții de credit.

În mod similar, statele membre care au deja proceduri de executare extrajudiciară și-au stabilit normele interne bazându-se în principal pe considerații de ordin intern. În anumite cazuri, procedurile de executare extrajudiciară a garanțiilor reale au fost instituite de multă vreme și nu prevăd neapărat stimulente pentru tranzacțiile transfrontaliere. Având în vedere diferențele în ceea ce privește eficiența procedurilor naționale existente și lipsa unor astfel de proceduri în unele state membre, obiectivul este să se pună la dispoziție astfel de sisteme eficiente în întreaga UE și să se asigure că băncile sau alte întreprinderi autorizate să acorde credite în toate statele membre pot recurge la astfel de proceduri. Având în vedere legăturile inerente dintre executarea garanțiilor reale și dreptul civil, imobiliar, comercial, al preinsolvenței, al insolvenței și public din statele membre, normele privind acest mecanism de executare extrajudiciară a garanțiilor reale comun și distinct care este avut în vedere ar trebui să poată fi puse în aplicare într-un mod care să fie în concordanță cu legislațiile acestor state membre. Prin urmare, dispozițiile de mai jos instituie un mecanism comun suplimentar care nu impune statelor membre să interfereze cu sistemele lor naționale de executare extrajudiciară, în cazurile în care astfel de sisteme există pentru tipurile de garanții reale care fac obiectul propunerii. Procedura de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale este concepută ca un mecanism distinct menit să asigure că un creditor și un debitor care este societate comercială pot conveni asupra unui acord contractual privind un mecanism de executare extrajudiciară referitor la bunurile mobile și imobile constituite ca garanții reale.

Aceste obiective pot fi atinse mai bine la nivelul UE.

- **Proportionalitatea**

Conform principiului proporționalității, conținutul și forma acțiunii Uniunii nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor tratatelor.

Prezenta propunere nu depășește ceea ce este necesar pentru a încuraja intrarea pe piață și dezvoltarea transfrontalieră, întrucât nu aduce atingere dispozițiilor din dreptul intern privind transferul efectiv al drepturilor creditorului, nici normelor aplicabile privind restructurarea preventivă sau procedurile de insolvență.

Dispozițiile prevăzute în cele ce urmează instituie un sistem de reglementare care este proporțional, în sensul că acesta creează condiții cu un caracter obligatoriu suficient de pronunțat încât să poate conduce la atingerea cu eficacitate a obiectivelor, dar permite în același timp statelor membre o flexibilitate maximă pentru menținerea dispozițiilor naționale care protejează drepturile și mijloacele de apărare ale debitorilor.

În plus, propunerea, fără să afecteze normele existente privind protecția consumatorilor, ține cont de nevoia unor garanții suplimentare în ceea ce privește creditele de consum. Recunoscând aceste preocupări legitime, propunerea introduce cerința ca persoanele din țări terțe care cumpără credite de consum să utilizeze serviciile administratorilor de credit autorizați, care fac obiectul cerințelor prevăzute în prezenta directivă și supravegherii în UE de către autoritățile naționale competente. În mod similar, mecanismul de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale avut în vedere își propune să asigure un echilibru între interesele creditorului și cele ale debitorului comercial. Mecanismul nu poate fi folosit pentru executarea silită a creditelor acordate consumatorilor, și chiar în cazul proprietarilor unor persoane juridice care reprezintă debitori comerciali mecanismul nu ar fi disponibil pentru executarea garanțiilor reale care constau în reședința principală a debitorului comercial. În cazul în care debitorul care este societate comercială a rambursat deja cea mai mare parte (85 %) din suma restantă acordată prin contractul de credit, acestuia ar trebui să i se acorde mai mult timp pentru a face plățile înainte de executarea garanțiilor reale.

Instrumentul juridic ales – directiva – este adaptat pentru a atinge obiectivele de asigurare a unor condiții de concurență echitabile între creditorii garantați în ceea ce privește capacitatea acestora de a conveni cu debitorul în privința unei proceduri extrajudiciare pentru recuperarea valorii garanțiilor reale în vederea menținerii stabilității financiare și a sporirii oportunităților de finanțare pentru întreprinderi.

- **Alegerea instrumentului**

S-a recurs la alegerea directivei pentru a se asigura că dispozițiile acesteia pot fi transpuse de statele membre într-o manieră coerentă cu dispozițiile de drept privat și public existente, având în vedere multiplele conexiuni cu dispozițiile de drept civil, comercial, imobiliar și al insolvenței. Articolul 53 din TFUE, care face parte din temeiul juridic al prezentei propuneri, prevede doar posibilitatea adoptării unei directive.

În plus, având în vedere nevoia de a asigura cooperarea administrativă, permițând în același timp diversitatea opțiunilor în materie de supraveghere existente actualmente în statele membre în ceea ce privește activitățile care fac obiectul prezentei propuneri, o directivă pare să fie instrumentul adecvat.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

Evaluările *ex post* nu se aplică, întrucât acest domeniu era anterior reglementat numai la nivel național.

- **Consultările cu părțile interesate**

Serviciile Comisiei au desfășurat o consultare publică dedicată pe tema „Dezvoltarea piețelor secundare pentru împrumuturi neperformante și protecția creditorilor garantați de nerespectarea de către debitori a obligațiilor de plată”¹⁸. Răspunsurile la această consultare publică au furnizat elemente calitative în sprijinul elaborării unei evaluări a impactului.

Contribuțiile la consultare au avut o influență considerabilă asupra propunerii.

Propunerea reflectă, de asemenea, contribuțiile primite din partea grupului de experți consultat de serviciile Comisiei în ceea ce privește executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale. Propunerea reprezintă o abordare a procesului de atingere a obiectivului de politică mai proporțională decât o armonizare deplină prin crearea unui nou drept de garanție, cum se prevedea inițial în cadrul consultării publice.

Marea majoritate a răspunsurilor la consultarea publică referitoare la piețele secundare ale creditelor neperformante au susținut că dimensiunea, lichiditatea și structura actuală a piețelor din UE sunt un obstacol pentru gestionarea și rezoluția creditelor neperformante în UE.

Pentru o majoritate clară a respondenților care s-au exprimat în această privință, diferențele dintre normele naționale referitoare la vânzările de credite neperformante reprezintă realmente un obstacol în calea dezvoltării piețelor creditelor neperformante. În ceea ce privește natura obstacolelor din calea activității transfrontaliere, majoritatea respondenților au menționat cadrul juridic, normele în materie de insolvență și practicile locale. Unele părți interesate au solicitat norme suplimentare pentru a garanta protecția consumatorilor sau a debitorilor, în timp ce altele consideră că normele actuale sunt suficiente și că ar trebui menținute. Marea majoritate sprijină un cadru UE pentru administratorii de credite. Aproape toți respondenții care susțin un cadru UE pentru administratorii de împrumuturi sunt de părere că acesta ar trebui să includă un regim de acordare de licențe, iar aproximativ jumătate dintre respondenți propun ca respectivul cadru să reglementeze supravegherea administratorilor de credite.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Propunerea are la bază un volum mare de cercetări, studii externe, consultări specifice, interviuri și alte surse.

Diverse organizații europene și internaționale (CERS, ABE, MUS, BCE și FMI) au publicat rapoarte de analiză bazate pe seminare de cercetare și pe consultări cu părțile interesate. Serviciile Comisiei au putut valorifica în special raportul unui subgrup specializat dedicat temei creditelor neperformante al Comitetului pentru servicii financiare din cadrul Consiliului, precum și cercetările efectuate de firme de consultanță, mediul academic și diverse grupuri de reflecție. Un grup de experți cu participarea statelor membre și a instituțiilor UE a fost înființat la mijlocul anului 2017, cu mandatul de a da curs Planului de acțiune al Consiliului.

Propunerea se bazează, de asemenea, pe cererile de informații specifice adresate ministerelor de justiție și experților juridici din statele membre, precum și pe o serie de întâlniri cu experții naționali din statele membre. Procesul de colectare a informațiilor a inclus, de asemenea, întâlniri cu părțile interesate și consultarea unor documente de cercetare academică.

¹⁸ https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/2017-non-performing-loans-consultation-document_en.pdf.

- **Evaluarea impactului**

Principalele impacturi economice și sociale au fost examinate în cadrul celor două evaluări ale impactului care însoțesc prezenta propunere.

Prima evaluare a impactului a analizat situația cumpărătorilor și a administratorilor de credite. Este descris scenariul de referință, care este apoi comparat cu cele trei opțiuni posibile pentru reducerea barierelor la intrare care stau în calea cumpărătorilor și a administratorilor de credite. Scenariul de referință ține seama de faptul că în unele state membre ar continua să existe anumite bariere la intrare și ar rămâne în vigoare norme de conduită care descurajează intrarea pe piață a investitorilor și dezvoltarea relațiilor investitorilor cu administratorii de credite. Pe baza gamei de norme aplicate în statele membre și a unei discuții privind cele mai bune practici de reglementare, au fost concepute trei opțiuni destinate să faciliteze și să armonizeze intrarea pe piață, utilizând fie principii comune de nivel înalt fără caracter obligatoriu care vizează barierele cele mai semnificative, fie standarde comune obligatorii care permit activitatea transfrontalieră prin intermediul „pașapoartelor”, fie un cadru unic de reglementare care să includă „pașapoartele”. În urma analizei efectuate în cadrul evaluării impactului s-a concluzionat că ultimele două opțiuni sunt la fel de eficiente și, dintre acestea, s-a considerat că opțiunea standardelor comune obligatorii ar fi mai proporțională pentru îndeplinirea obiectivului, ținând cont și de dispozițiile foarte diferite în ceea ce privește cesionarea creditelor și drepturile debitorilor din statele membre, care pot face necesară o marjă de apreciere la nivel național.

Evaluarea impactului a fost transmisă Comitetului de analiză a reglementării (CAR) la 8 decembrie 2017¹⁹. CAR a emis un aviz negativ cu privire la evaluarea impactului și a făcut o serie de recomandări referitoare la îmbunătățiri. Documentul a fost revizuit în consecință și prezentat din nou la data de 29 ianuarie 2018. La 13 februarie 2018, CAR a emis un aviz pozitiv²⁰.

Principalele modificări introduse în evaluarea impactului pentru a ține cont de observațiile CAR sunt descrise în continuare.

S-a adăugat o nouă introducere, comună tuturor celor trei inițiative legislative privind creditele neperformante. S-a explicat într-un context mai larg chestiunea creditelor neperformante și s-a dezvoltat în mai mare detaliu subiectul legăturilor dintre diversele inițiative care fac parte din Planul de acțiune privind creditele neperformante.

Diferențele dintre drepturile debitorilor au fost menționate ca factori determinanți ai problemelor și s-a prezentat modul în care acestea interacționează cu modificările aduse regimului de autorizare al investitorilor în credite neperformante și al administratorilor de credite. Acest subiect a fost reluat și în cadrul analizei impactului general al inițiativei.

Dispozițiile concrete au fost detaliate și mai mult, inclusiv printr-o descriere a gamei potențiale a acestor dispoziții și printr-o analiză a bunelor practici și a modului în care acestea ar putea fi combinate pentru a se obține un regim de reglementare coerent. S-a clarificat faptul că vânzările de împrumuturi includ atât creditele performante, cât și pe cele neperformante.

¹⁹ Document de lucru al serviciilor Comisiei – Evaluarea impactului asupra dezvoltării piețelor secundare pentru creditele neperformante al eliminării obstacolelor nejustificate din calea administrării împrumuturilor de către terți și a cesionării creditelor și al executării extrajudiciare accelerate a garanțiilor reale (Partea 1/2). SWD(2018) 75.

²⁰ Comitetul de analiză a reglementării, aviz: Evaluarea impactului/Dezvoltarea piețelor secundare pentru creditele neperformante, Ares(2018)827204 - 13/2/2018.

În urma recomandărilor incluse în al doilea aviz al CAR au fost introduse schimbările prezentate mai jos.

Setul de opțiuni preferate a fost restrâns, iar legătura cu dispozițiile concrete pe care le presupune fiecare opțiune a fost descrisă în mai mare detaliu.

Setul de indicatori de monitorizare a fost extins pentru a include și aspectele legate de conduita administratorilor de credite și a cumpărătorilor de credite neperformante în ceea ce privește drepturile debitorilor și autoritățile de supraveghere.

A doua evaluare a impactului a avut drept obiect executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale. Au fost identificate și examinate patru opțiuni de politică²¹. Prima dintre acestea se referea la eventualitatea luării de măsuri fără caracter normativ. Astfel, având în vedere existența unor inițiative internaționale de armonizare a procedurilor de executare extrajudiciară a garanțiilor reale, Comisia ar recomanda statelor membre să aplice aceste proceduri. A doua opțiune, care a fost și cea preferată, a explorat posibilitatea și avantajele instituirii unei armonizări minime a procedurilor de executare extrajudiciară a garanțiilor reale în întreaga UE, astfel încât băncile din toate statele membre să aibă la dispoziție o procedură eficientă în acest sens. A treia opțiune a examinat varianta creării unui nou drept de garanție, alături de procedura de executare extrajudiciară complet armonizată. A patra opțiune, la care s-a renunțat într-un stadiu incipient, a analizat posibilitatea instituirii unui mecanism extrajudiciar de executare silită la nivelul Uniunii prin intermediul unui regim alternativ.

Propunerea este susținută de un aviz pozitiv în ceea ce privește executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale emis de CAR la 12 ianuarie 2018²².

La propunerea CAR, evaluarea impactului a fost modificată prin includerea descrierii impactului propunerii asupra legislației naționale a statelor membre.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Un cadru de autorizare armonizat reduce costurile administrative în întreaga UE și permite administratorilor de credite să își extindă activitățile în diverse state membre, prin utilizarea pașaportului.

- **Drepturile fundamentale**

Propunerea respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la proprietate, dreptul la un proces echitabil, protecția datelor cu caracter personal și protecția consumatorilor.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere legislativă nu implică niciun cost pentru bugetul Uniunii Europene.

²¹ Document de lucru al serviciilor Comisiei – Evaluarea impactului asupra dezvoltării piețelor secundare pentru creditele neperformante al eliminării obstacolelor nejustificate din calea administrării împrumuturilor de către terți și a cesionării creditelor și al executării extrajudiciare accelerate a garanțiilor reale (Partea 2/2). SWD(2018) 75.

²² Comitetul de analiză a reglementării, aviz: Evaluarea impactului/Executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale, Ares(2018)215454 - 12/1/2018.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Este prevăzută o evaluare în termen de cinci ani de la punerea în aplicare a măsurii, în conformitate cu orientările Comisiei privind o mai bună legislație. Obiectivul evaluării va fi să analizeze, printre altele, eficacitatea și eficiența inițiativei din punctul de vedere al îndeplinirii obiectivelor de politică și să decidă dacă sunt necesare noi măsuri sau modificări. Statele membre furnizează Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea raportului.

- **Documente explicative (în cazul directivelor)**

Având în vedere diversitatea sistemelor juridice și de supraveghere naționale și necesitatea unei puneri în aplicare coerente a directivei, notificarea măsurilor de transpunere adoptate de statele membre ar trebui să fie însoțită de unul sau mai multe documente care să explice relațiile dintre componentele directivei, pe de o parte, și părțile corespondente ale instrumentelor naționale de transpunere, pe de altă parte.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Titlul I cuprinde obiectul, domeniul de aplicare și definițiile.

Prezenta directivă se aplică cumpărătorilor și administratorilor de credite acordate inițial de o instituție de credit sau de filialele acesteia, indiferent de tipul de debitor în cauză. Prezenta directivă nu se aplică cumpărării și administrării unui contract de credit de către o instituție de credit și filialele sale din UE și nici cumpărării și administrării contractelor de credit emise de alte tipuri de creditori decât instituțiile de credit și filialele lor.

În ceea ce privește procedura de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale, prezenta directivă se aplică contractelor de credit încheiate între creditori – în principal bănci – și debitori în scopul activităților lor comerciale, de afaceri sau profesionale, contracte care sunt garantate prin bunuri mobile sau imobile deținute de debitor și care au fost constituite drept garanții în favoarea unui creditor pentru garantarea rambursării unui împrumut. Restrângerea domeniului de aplicare la creditele acordate întreprinderilor ar trebui să evite impactul negativ asupra consumatorilor și gospodăriilor. Chiar și în cazul debitorilor care sunt societăți comerciale, reședința principală a proprietarului întreprinderii respective va fi exclusă din domeniul de aplicare, din considerente sociale.

Articolul 3 stabilește definițiile utilizate în sensul prezentei directive.

Titlul II instituie un cadru pentru administratorii contractelor de credit încheiate de instituțiile de credit.

Capitolul I conține norme pentru autorizarea administratorilor de credite.

Articolul 5 definește setul maxim de cerințe pe care administratorii de credite trebuie să le îndeplinească pentru a fi autorizați în statul lor membru de origine.

Articolul 6 instituie procedurile de autorizare și articolul 7 precizează cazurile în care autorizația poate fi retrasă.

Articolul 8 introduce obligația de creare a unui registru public al administratorilor de credite autorizați în fiecare stat membru.

Articolul 9 conține cerința ca relația dintre un administrator de credite și un creditor să se bazeze pe un contract scris care, printre altele, trebuie să cuprindă o trimitere clară la obligația de a respecta legislația Uniunii și legislația națională aplicabilă contractului de credit. În plus, administratorul de credite trebuie să păstreze timp de 10 ani o evidență la care autoritățile competente să poată avea acces.

Articolul 10 prevede norme privind externalizarea activităților de către administratorii de credite prin garantarea faptului că aceștia rămân în continuare pe deplin responsabili pentru respectarea tuturor obligațiilor prevăzute de dispozițiile naționale care transpun prezenta directivă.

Capitolul II se referă la administrarea de credite în context transfrontalier.

Articolul 11 le impune statelor membre să garanteze libertatea administratorilor de credite autorizați de a presta servicii în Uniune. În acest sens, directiva stabilește dispoziții specifice privind procedurile și comunicarea dintre autoritățile statului de origine și cele ale statului gazdă.

Articolul 12 prevede norme specifice privind modalitatea în care administratorii de credite vor fi supravegheați în context transfrontalier, sarcina supravegherii urmând să fie partajată de autoritățile competente din statul de origine și cele din statul gazdă.

Titlul III se referă la cumpărătorii de credite.

Articolul 13 le impune creditorilor să furnizeze cumpărătorilor de credite toate informațiile necesare înainte de încheierea unui contract, cu respectarea normelor privind protecția datelor cu caracter personal. Atunci când are loc prima cesionare a creditelor de către o instituție de credit unui cumpărător de credite care nu este o instituție de credit, autoritatea de supraveghere a instituției de credit este informată în acest sens.

Articolul 14 prevede obligația instituțiilor de credit de a utiliza standardele în materie de date stabilite de Autoritatea Bancară Europeană.

Articolul 15 impune reprezentanților stabiliți în Uniune ai cumpărătorilor de credite care nu sunt stabiliți în Uniune obligația de a recurge la un administrator de credite autorizat sau la o instituție de credit din Uniune în cazul contractelor de credit încheiate cu consumatorii.

Articolul 16 cuprinde norme potrivit cărora cumpărătorii de credite informează autoritățile competente cu privire la administrarea creditelor cumpărate.

Articolul 17 prevede o normă potrivit căreia, la încheierea cesionării unui contract de credit, cumpărătorul dintr-o țară terță trebuie să desemneze un reprezentant stabilit în Uniune. Acest reprezentant va fi răspunzător pentru obligațiile impuse cumpărătorilor de credite în temeiul directivei.

Articolul 18 instituie norme privind executarea unui contract de credit direct de către cumpărătorul de credite, precum și privind obligațiile de informare stabilite în sarcina cumpărătorilor de credite și a autorităților competente.

Articolul 19 introduce obligații de informare ale cumpărătorului în cazul în care acesta cesionează contractul de credit.

Titlul IV se referă la supravegherea de către autoritățile competente.

Articolul 20 stabilește obligații de respectare continuă a dispozițiilor naționale care transpun prezenta directivă, precum și privind desemnarea autorităților competente responsabile pentru

îndeplinirea funcțiilor și sarcinilor stabilite de dispozițiile naționale de punere în aplicare a directivei.

Articolul 21 descrie competențele de supraveghere ale autorităților competente, iar articolul 22 prevede norme privind sancțiunile administrative și măsurile de remediere.

Titlul V instituie un cadru privind executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale, care este un instrument convenit pe bază voluntară între creditorul garantat și debitorul care este societate comercială, pe care creditorul garantat îl poate utiliza dacă sunt întrunite condițiile prevăzute la articolul 23.

Articolul 24 impune statelor membre să instituie cel puțin o procedură de executare care să poată fi utilizată în scopul mecanismului de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale instituit de prezenta propunere. Statele membre pot alege între procedurile de vânzare prin licitație publică și vânzare privată, care sunt folosite în mod obișnuit pentru valorificarea garanțiilor reale. În cazul în care legislația națională prevede procedura de apropiere a bunului, această procedură poate fi folosită și pentru executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale. Statele membre au libertatea de a decide tipul procedurii de executare pe care să o pună la dispoziția creditorilor, având în vedere legăturile multiple dintre executarea garanțiilor reale și dreptul public și privat și, în special, în funcție de tipul dreptului de garanție utilizat pentru a garanta recuperarea garanției reale.

Articolul 28 conferă debitorului dreptul de a contesta utilizarea acestei proceduri de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale în fața instanțelor naționale.

În scopul protecției debitorului, articolul 29 impune creditorului, în cazul în care suma recuperată prin intermediul acestei proceduri de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale este mai mare decât datoria restantă, să plătească debitorului care este societate comercială orice diferență pozitivă dintre suma restantă din contractul de credit garantat și încasările din vânzarea activului (în urma licitației publice sau a vânzării private). În cazul apropierii, este oportun să i se impună creditorului să plătească debitorului orice diferență pozitivă dintre suma restantă din contractul de credit garantat și evaluarea activului respectiv.

Articolul 32 vizează să asigure coerența și complementaritatea totală între această procedură de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale și procedura de preinsolvență sau insolvență inițiată în conformitate cu legislația statelor membre. Articolul 32 urmărește totodată să asigure coerența și complementaritatea totală a acestei proceduri de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale cu propunerea privind restructurarea; conform acestui articol, creditorii, inclusiv creditorii garantați ai unei societăți comerciale sau ai unui antreprenor vizat de o procedură de restructurare, fac obiectul suspendării acțiunilor individuale de executare.

Articolul 33 prevede obligația statelor membre și, în cazul instituțiilor de credit, a supraveghetorilor instituțiilor de credit, de a colecta anual date privind numărul împrumuturilor garantate care sunt executate prin intermediul procedurilor extrajudiciare, privind termenele și valoarea ratelor de recuperare, precum și obligația de a transmite aceste date Comisiei o dată pe an.

Titlul VI prevede, la articolul 34, garanții specifice pentru consumatori în cazul modificării contractului de credit. Articolul 35 prevede tratarea plângerilor atât de către administratorul de credite, cât și de către autoritățile competente.

Articolul 36 reafirmă obligația de a respecta normele privind protecția datelor cu caracter personal.

Articolul 37 prevede obligația generală de cooperare administrativă între autoritățile competente.

Titlul VII conține, la articolul 38, o modificare a Directivei privind creditele ipotecare și prevede că, în cazul cesionării unui credit acordat unui consumator care face obiectul directivei menționate, consumatorul are dreptul să invoce împotriva cumpărătorului de credite orice mijloc de apărare la care putea recurge împotriva creditorului inițial. Articolul respectiv prevede și obligația de a informa consumatorul.

Titlul VIII conține dispozițiile finale privind înființarea unui comitet care să asiste Comisia, precum și dispoziții privind revizuirea, termenul-limită de transpunere, intrarea în vigoare și destinatarii

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind administratorii de credite, cumpărătorii de credite și recuperarea garanțiilor reale

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 53 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²³,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Elaborarea unei strategii cuprinzătoare pentru a aborda problema creditelor neperformante reprezintă o prioritate pentru Uniune²⁴. Deși responsabilitatea principală pentru abordarea problemei creditelor neperformante revine în primul rând instituțiilor de credit și statelor membre, reducerea volumelor actuale de credite neperformante, precum și prevenirea acumulării excesive a creditelor neperformante în viitor au, de asemenea, o dimensiune europeană clară. Având în vedere interconectarea sistemelor bancare și financiare din întreaga Uniune, în cadrul căreia instituțiile de credit își desfășoară activitățile în mai multe jurisdicții și state membre, este foarte probabil să se creeze efecte de propagare între statele membre și în Uniune în ansamblu, care să afecteze atât creșterea economică, cât și stabilitatea financiară.
- (2) Un sistem financiar integrat va spori reziliența uniunii economice și monetare la șocuri negative prin facilitarea partajării riscurilor cu sectorul privat la nivel transfrontalier, reducând, în același timp, nevoia de partajare a riscurilor cu sectorul public. Pentru realizarea acestor obiective, Uniunea ar trebui să finalizeze uniunea bancară și să dezvolte în continuare uniunea piețelor de capital. Abordarea volumelor mari de credite neperformante și a posibilei acumulări a acestora în viitor este esențială pentru finalizarea uniunii bancare, deoarece este vitală pentru asigurarea concurenței în sectorul bancar, pentru menținerea stabilității financiare și pentru încurajarea acordării de credite, în vederea creării de locuri de muncă și a generării de creștere economică în Uniune.

²³ JO C , , p . .

²⁴ A se vedea Documentul de reflecție privind aprofundarea uniunii economice și monetare la adresa: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/reflection-paper-emu_ro.pdf, 31.5.2017.

- (3) În iulie 2017, prin „Planul de acțiune pentru abordarea creditelor neperformante în Europa”²⁵, Consiliul a invitat mai multe instituții să ia măsurile necesare pentru a aborda în continuare numărul mare de credite neperformante din Uniune. Planul de acțiune stabilește o abordare cuprinzătoare, care se axează pe o combinație de acțiuni de politică complementare din patru domenii: (i) supravegherea și reglementarea bancară; (ii) reformarea cadrelor de restructurare, insolvență și recuperare a datoriiilor; (iii) dezvoltarea piețelor secundare ale activelor neperformante și (iv) promovarea restructurării sistemului bancar. Acțiunile din aceste domenii ar trebui să fie întreprinse la nivel național și la nivelul Uniunii, după caz. Comisia a anunțat o intenție similară în „Comunicarea privind finalizarea uniunii bancare” din 11 octombrie 2017²⁶, în care a solicitat un pachet cuprinzător de măsuri menite să abordeze creditele neperformante în Uniune.
- (4) Prezenta directivă, alături de alte măsuri propuse de Comisie, precum și acțiunile întreprinse de BCE în contextul supravegherii bancare în temeiul mecanismului unic de supraveghere (MUS) și de Autoritatea Bancară Europeană vor crea mediul adecvat pentru gestionarea de către instituțiile de credit a problemei creditelor neperformante din bilanțurile lor și pentru reducerea riscului unei acumulări viitoare a acestor credite.
- (5) Instituțiile de credit vor avea obligația să rezerve suficiente resurse atunci când noi împrumuturi devin neperformante, fapt care ar trebui să creeze stimulente adecvate pentru a aborda problema creditelor neperformante într-un stadiu incipient și ar trebui să prevină acumularea excesivă a acestora. În cazul în care creditele devin neperformante, mecanismele mai eficiente de executare a creditelor garantate vor permite instituțiilor de credit să execute creditele neperformante, sub rezerva unor garanții adecvate pentru debitori. Cu toate acestea, în cazul în care volumele de credite neperformante devin prea ridicate – cum este actualmente cazul pentru anumite instituții de credit și state membre – instituțiile de credit ar trebui să le poată vinde altor operatori, pe piețe secundare eficiente, competitive și transparente. Autoritățile competente ale instituțiilor de credit vor îndruma instituțiile de credit în aceste eforturi, pe baza competențelor lor existente, specifice băncilor - așa-numitul pilon 2 - conferite în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului²⁷ (CRR). În cazurile în care creditele neperformante devin o problemă semnificativă și larg răspândită, statele membre pot înființa societăți de administrare a investițiilor la nivel național sau pot adopta alte măsuri alternative în cadrul definit de normele actuale privind ajutoarele de stat și rezoluția bancară.
- (6) Prezenta directivă ar trebui să le permită instituțiilor de credit să gestioneze mai bine creditele în momentul în care acestea devin neperformante, prin îmbunătățirea condițiilor fie de a executa garanția reală utilizată pentru a garanta creditul, fie de a vinde creditele unor terți. Introducerea executării accelerate a garanțiilor reale ca mecanism rapid de recuperare a valorii garanțiilor va reduce costurile pentru rezoluția creditelor neperformante și va sprijini astfel atât instituțiile de credit, cât și cumpărătorii de credite neperformante să recupereze valoarea. În plus, atunci când instituțiile de credit se confruntă cu un volum mare de credite neperformante și nu au

²⁵ 11/07/2017, <http://www.consilium.europa.eu/ro/press/press-releases/2017/07/11/conclusions-non-performing-loans/pdf>.

²⁶ Comunicarea către Parlamentul European, Consiliu, Banca Centrală Europeană, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind finalizarea uniunii bancare, COM(2017) 592 final, 11.10.2017.

²⁷ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

personalul sau competențele necesare pentru a administra în mod corespunzător aceste credite, o soluție viabilă ar fi externalizarea administrării acestor credite către un administrator de credite specializat sau cesionarea contractului de credit unui cumpărător de credite care are apetitul de risc și expertiza necesare pentru a-l gestiona.

- (7) Cele două soluții prevăzute de prezenta directivă și oferite instituțiilor de credit pentru gestionarea creditelor neperformante se consolidează reciproc. Timpul mai scurt pentru derularea procedurii de executare și ratele de recuperare mai mari preconizate în cazul utilizării procedurii de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale sporesc valoarea creditelor neperformante. La rândul său, acest lucru ar majora prețurile de cumpărare în cadrul tranzacțiilor cu credite neperformante. Un alt efect este că vânzarea creditelor neperformante va fi mai puțin complicată dacă respectivele credite sunt garantate. Explicația este că prețurile se pot stabili mai simplu în cazul creditelor neperformante garantate decât în cazul creditelor negarantate în cadrul unei tranzacții pe o piață secundară, deoarece valoarea garanției reale stabilește o valoare minimă a creditului neperformant. Pe o piață secundară pentru creditele neperformante mai lichidă și mai funcțională, în care investitorii ar arăta un interes mai mare pentru creditele neperformante care ar avea o componentă de executare accelerată, instituțiile de credit ar avea stimulente suplimentare să utilizeze executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale în momentul emiterii de noi credite. În plus, armonizarea realizată prin prezenta directivă ar favoriza apariția unor investitori paneuropeni în credite neperformante, îmbunătățind astfel și mai mult lichiditatea pieței.
- (8) În cadrul dezbaterii publice sunt utilizați de obicei termenii „împrumuturi” și „bănci”, însă în continuare sunt utilizați termenii mai exacți din punct de vedere juridic, respectiv „credit” sau „contracte de credit” și „instituție de credit”. În plus, cu excepția cazului în care se prevede altfel, termenii „bancă” și „instituție de credit” se referă și la filialele acestora.
- (9) Prezenta directivă ar trebui să promoveze dezvoltarea piețelor secundare pentru creditele neperformante în Uniune prin eliminarea obstacolelor din calea cesionării de credite neperformante de către instituțiile de credit unor instituții care nu sunt instituții de credit, protejând în același timp drepturile consumatorilor. Orice măsură propusă ar trebui, de asemenea, să simplifice și să armonizeze cerințele de autorizare pentru administratorii de credite. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să stabilească un cadru la nivelul Uniunii atât pentru cumpărătorii, cât și pentru administratorii contractelor de credit emise de instituțiile de credit.
- (10) Cu toate acestea, în prezent, cumpărătorii și administratorii de credite nu pot valorifica avantajele pe care le oferă piața internă din cauza barierelor create de legislațiile naționale divergente, în absența unui regim de reglementare și de supraveghere specializat și coerent. Statele membre au norme foarte diferite pentru modul în care instituțiile care nu sunt instituții de credit pot achiziționa contracte de credit de la instituțiile de credit. Instituțiile care nu sunt instituții de credit și care achiziționează credite emise de instituțiile de credit nu sunt reglementate în unele state membre, iar în altele fac obiectul unor cerințe diverse, care constau uneori în obligația de a obține o autorizație de la o instituție de credit. Aceste diferențe între cerințele reglementare au generat obstacole considerabile în calea achiziționării legale de credite la nivel transfrontalier în Uniune, în principal prin majorarea costurilor de asigurare a conformității care apar în momentul achiziționării portofoliilor de credite. Prin urmare, cumpărătorii de credite își desfășoară activitatea într-un număr limitat de state membre, ceea ce a dus la o concurență redusă pe piața internă, deoarece numărul cumpărătorilor de credite interesați rămâne scăzut. Din această cauză, piața secundară

pentru creditele neperformante este inefficientă. În plus, piețele pentru creditele neperformante, în principal naționale, tind să aibă un volum mic.

- (11) Participarea limitată a instituțiilor care nu sunt instituții de credit a avut ca rezultat o cerere scăzută, o concurență slabă și prețuri mici de cumpărare pentru portofoliile de contracte de credit pe piețele secundare, ceea ce descurajează instituțiile de credit să vândă contractele de credite neperformante. Prin urmare, dezvoltarea de piețe pentru creditele acordate de către instituțiile de credit și vândute unor instituții care nu sunt instituții de credit are o dimensiune europeană clară. Pe de o parte, ar trebui să fie posibil ca instituțiile de credit să vândă contracte de credite neperformante sau chiar contracte de credite performante la nivelul întregii Uniuni, pe piețe secundare eficiente, competitive și transparente. Pe de altă parte, pentru finalizarea uniunii bancare și a uniunii piețelor de capital, este necesar să se ia măsuri pentru a preveni acumularea de contracte de credite neperformante în bilanțurile instituțiilor de credit, astfel încât acestea să își poată îndeplini în continuare rolul de finanțare a economiei.
- (12) Creditorii ar trebui să poată executa ei înșiși un contract de credit și să recupereze sumele datorate sau ar trebui să poată încredința această recuperare unei alte persoane care oferă astfel de servicii în mod profesionist, și anume administratorilor de credite. De asemenea, deși cei care cumpără credite de la instituțiile de credit utilizează deseori serviciile administratorilor de credite pentru a recupera sumele datorate, activitățile de administrare a creditelor nu sunt încă reglementate de un cadru la nivelul Uniunii.
- (13) Anumite state membre reglementează activitățile de administrare a creditelor, însă în măsuri diferite. În primul rând, numai unele state membre reglementează aceste activități, iar cele care fac acest lucru definesc foarte diferit activitățile respective. Costurile mari de asigurare a conformității în materie de reglementare reprezintă un obstacol în calea dezvoltării strategiilor de extindere prin intermediul unor sedii secundare sau prin prestarea de servicii transfrontaliere. În al doilea rând, un număr considerabil de state membre impun obținerea unor autorizații pentru o parte dintre activitățile desfășurate de administratorii de credite. Aceste autorizații presupun cerințe diferite și nu prevăd posibilitatea extinderii transfrontaliere, fapt care reprezintă, la rândul său, un obstacol în calea prestării de servicii transfrontaliere. În fine, în anumite cazuri, legislația prevede obligativitatea stabilirii în țara respectivă, ceea ce împiedică exercitarea libertății de a presta servicii transfrontaliere.
- (14) Deși administratorii de credite își pot oferi serviciile instituțiilor de credit și cumpărătorilor de credite care nu sunt instituții de credit, o piață competitivă și integrată pentru administratorii de credite este legată de dezvoltarea unei piețe competitive și integrate pentru cumpărătorii de credit. Întrucât, adesea, cumpărătorii de credite nu au capacitatea de a administra ei înșiși creditele, aceștia nu pot cumpăra credite de la instituțiile de credit dacă nu pot externaliza altor entități activitatea de administrare a creditelor.
- (15) Absența presiunii concurențiale pe piața pentru cumpărarea de credite și pe piața activităților de administrare a creditelor conduce la o situație în care firmele care oferă servicii de administrare a creditelor percep comisioane mari cumpărătorilor în schimbul serviciilor prestate și duce la prețuri mici pe piețele secundare ale creditelor. Acest lucru face ca băncile să fie mai puțin stimulate să își reducă prin vânzare volumul de credite neperformante.
- (16) Prin urmare, sunt necesare acțiuni la nivelul Uniunii pentru a aborda poziția cumpărătorilor și a administratorilor de credite în ceea ce privește creditele acordate inițial de instituțiile de credit. În această etapă, nu se propune reglementarea creditelor

acordate inițial de instituțiile care nu sunt instituții de credit sau a colectării datoriilor în general, întrucât nu există dovezi că acestea ar avea o relevanță macroeconomică, că ar exista stimulente nearmonizate sau piețe disfuncționale, pentru a se avea în vedere un domeniu de aplicare atât de extins.

- (17) Deși scopul prezentei directive este de a consolida capacitatea instituțiilor de credit de a gestiona creditele care au devenit neperformante sau riscă să devină neperformante, piața secundară a creditelor cuprinde atât credite performante, cât și credite neperformante. Într-adevăr, pe piață se vând portofolii de credite care cuprind o combinație de credite performante, slab performante și neperformante. Portofoliile includ atât credite garantate, cât și credite negarantate care au fost acordate consumatorilor sau întreprinderilor. Dacă normele pentru executarea creditelor ar fi diferite în funcție de fiecare tip de credit sau debitor, ar exista costuri suplimentare pentru constituirea acestor portofolii de credite în scopul vânzării. Dispozițiile prezentei directive care vizează dezvoltarea pieței secundare se referă atât la creditele performante, cât și la creditele neperformante, pentru a evita situația în care aceste costuri suplimentare ar descuraja participarea investitorilor și ar fragmenta această piață emergentă. Instituțiile de credit vor beneficia de o bază de investitori mai largă și de administratori de credite mai eficienți. Se preconizează beneficii similare pentru societățile de administrare a investițiilor, care în unele state membre joacă un rol esențial pentru comercializarea atât a creditelor neperformante, cât și a creditelor performante emise de instituțiile de credit care au făcut obiectul rezoluției, au fost restructurate sau vândute din bilanțurile lor²⁸.
- (18) Importanța acordată de legiuitorii Uniunii protecției consumatorilor în Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁹, Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁰ și Directiva 93/13/CEE a Consiliului³¹ implică faptul că cesiunea drepturilor creditorului în temeiul unui contract de credit sau cesiunea contractului în sine către un cumpărător de credite nu ar trebui să afecteze în niciun fel nivelul de protecție a consumatorilor asigurat de legislația Uniunii. Prin urmare, cumpărătorii și administratorii de credite ar trebui să respecte legislația Uniunii aplicabilă contractului de credit inițial, iar consumatorii ar trebui să beneficieze de același nivel de protecție ca cel asigurat de legislația Uniunii sau stabilit prin norme ale Uniunii sau naționale privind conflictul de legi, indiferent de legea aplicabilă cumpărătorului sau administratorului de credite.
- (19) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere actelor din legislația Uniunii referitoare la cooperarea judiciară în materie civilă, în special dispozițiilor privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și dispozițiilor privind competența judiciară, inclusiv aplicării respectivelor acte și dispoziții în cazuri individuale în conformitate

²⁸ A se vedea Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD (2018) 72 referitor la Proiectul privind SAI.

²⁹ Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).

³⁰ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 60/34, 22.5.2008, p. 66).

³¹ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, 21.4.1993, p. 29).

cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului³² și cu Regulamentul (UE) 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului³³. Creditorii și persoanele care îi reprezintă au obligația de a respecta aceste acte din legislația Uniunii în interacțiunile lor cu consumatorii, iar autoritățile naționale au sarcina de a asigura protecția drepturilor consumatorilor.

- (20) Pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, legislația Uniunii și legislația națională prevăd o serie de drepturi și garanții referitoare la contractele de credit promise sau acordate consumatorilor. Aceste drepturi și garanții se aplică, în special, în ceea ce privește negocierea și încheierea contractului de credit, executarea sau neexecutarea contractului. Acest lucru este valabil în special în privința contractelor de credit de consum pe termen lung reglementate de Directiva 2014/17/UE, în ceea ce privește dreptul consumatorilor de a-și îndeplini integral sau parțial obligațiile care le revin în temeiul unui contract de credit înainte de expirarea acestuia sau de a fi informați, după caz, prin intermediul fișei europene de informații standardizate privind posibila cesionare a contractului de credit unui cumpărător de credite. De asemenea, nici drepturile debitorului nu ar trebui să se modifice în cazul în care cesionarea contractului de credit de către o instituție de credit unui cumpărător ia forma unui contract de novatie.
- (21) În plus, prezenta directivă nu reduce domeniul de aplicare al normelor Uniunii în materie de protecție a consumatorilor și, în măsura în care cumpărătorii de credite se califică drept creditori în temeiul dispozițiilor Directivei 2014/17/UE și al Directivei 2008/48/CE, aceștia ar trebui să facă obiectul obligațiilor specifice prevăzute la articolul 35 din Directiva 2014/17/UE, respectiv la articolul 20 din Directiva 2008/48/CE.
- (22) Instituțiile de credit din Uniune și filialele acestora desfășoară activități de administrare a creditelor în cadrul activităților lor normale. Acestea au aceleași obligații în ceea ce privește creditele pe care le-au emis ele însele și creditele pe care le-au cumpărat de la o altă instituție de credit. Întrucât acestea sunt deja reglementate și supravegheate, aplicarea prezentei directive activităților de administrare sau de cumpărare de credite desfășurate de acestea ar însemna dublarea inutilă a costurilor de autorizare și de asigurare a conformității și, prin urmare, acestea nu intră în sfera prezentei directive.
- (23) Pentru a permite cumpărătorilor și administratorilor de credite existenți să se adapteze la cerințele dispozițiilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive și, în special, pentru a permite administratorilor de credite să obțină autorizare, prezenta directivă se va aplica numai cesionării contractelor de credit care are loc la șase luni după expirarea termenului de transpunere.
- (24) Autorizarea unui administrator de credite să desfășoare activități de administrare a creditelor în întreaga Uniune ar trebui să respecte un set uniform și armonizat de condiții, pe care autoritățile competente ar trebui să îl aplice în mod proporțional. Pentru a evita o reducere a protecției debitorului sau a împrumutatului și pentru a promova încrederea, condițiile pentru acordarea și menținerea autorizației de administrator de credite ar trebui să asigure faptul că administratorii de credite,

³² Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), JO L 177, 4.7.2008, p. 6-16.

³³ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, JO L 351, 20.12.2012, p. 1-32.

persoanele care dețin o participație calificată într-o societate de administrare a creditelor sau care fac parte din conducerea furnizorului de servicii nu au cazier judiciar pentru infracțiuni grave comise împotriva proprietății, în domeniul financiar sau la adresa integrității fizice și au o bună reputație. În mod similar, aceste persoane și administratorul de credite nu ar trebui să facă obiectul unei proceduri de insolvență sau să fi fost declarați anterior în faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilitați în conformitate cu legislația națională. În cele din urmă, pentru a asigura respectarea normelor privind protecția debitorului și protecția datelor cu caracter personal, este necesar să se solicite instituirea unor dispozitive adecvate de guvernanță și a unor mecanisme de control intern, precum și a unor proceduri de înregistrare și tratare a plângerilor, care să fie supravegheate. În plus, administratorii de credite ar trebui să fie obligați să acționeze cu onestitate și să țină seama în mod corespunzător de situația financiară a debitorilor. În cazul în care la nivel național sunt disponibile servicii de consiliere în materie de îndatorare care facilitează rambursarea datoriei, administratorii de credite ar trebui să ia în considerare orientarea debitorilor către aceste servicii.

- (25) Pentru a evita procedurile îndelungate și incertitudinea, este necesar să se instituie cerințe privind informațiile pe care solicitanții trebuie să le prezinte, precum și termene-limită rezonabile pentru emiterea unei autorizații și condițiile de retragere a autorizației. În cazul în care autoritățile retrag o autorizație unui administrator de credite care desfășoară activități de administrare a creditelor în alte state membre, autoritățile competente din statul membru gazdă ar trebui să fie informate în acest sens. De asemenea, în fiecare stat membru ar trebui instituit un registru public online, actualizat, care să asigure transparența în ceea ce privește numărul și identitatea administratorilor de credite autorizați.
- (26) Ar trebui să se prevadă că administratorii de credite au responsabilitatea de a se asigura că, atunci când își externalizează activitățile furnizorilor de servicii de administrare a creditului, acest lucru nu generează riscuri operaționale nejustificate și nu duce la nerespectarea de către furnizorul de servicii de administrare a creditului a cerințelor juridice naționale sau ale Uniunii sau la restrângerea capacității entității de supraveghere în scopuri de reglementare să își îndeplinească misiunea și să protejeze drepturile debitorului.
- (27) Întrucât, atunci când un creditor încredințează gestionarea și executarea unui contract de credit, creditorul își delegă administratorului de credite drepturile și obligațiile, precum și contactul direct cu debitorul, deși rămâne în ultima instanță responsabil, relația dintre creditor și administratorul de credite ar trebui să fie clar stabilită în scris și ar trebui ca autoritățile competente să poată verifica modul în care o astfel de relație este determinată.
- (28) Pentru a asigura dreptul administratorilor de credite de a desfășura activități transfrontaliere și pentru a asigura supravegherea acestora, prezenta directivă instituie o procedură pentru exercitarea dreptului unui administrator de credite autorizat de a desfășura activități transfrontaliere. Comunicarea dintre autoritățile din statul membru de origine și statul membru gazdă, precum și cu administratorii de credite ar trebui să aibă loc în termene rezonabile.
- (29) În scopul unei supravegheri eficiente și eficiente a administratorilor transfrontalieri de credite, ar trebui creat un cadru specific destinat cooperării între autoritățile competente din statul membru de origine și cele din statul membru gazdă. Acest cadru ar trebui să permită schimbul de informații, păstrând totodată confidențialitatea

acestora, realizarea de inspecții *in situ* și *ex situ*, furnizarea de asistență, comunicarea rezultatelor controalelor și ale inspecțiilor, precum și a tuturor măsurilor adoptate.

- (30) O condiție prealabilă importantă pentru preluarea rolului de către cumpărătorii și administratorii de credite ar trebui să fie ca aceștia să poată avea acces la toate informațiile relevante, iar statul membru ar trebui să se asigure că acest lucru este posibil, respectând în același timp normele Uniunii și normele naționale de protecție a datelor.
- (31) În cazul în care o instituție de credit cesionează un contract de credit, aceasta ar trebui să fie obligată să își informeze supraveghetorul și autoritatea competentă pentru supravegherea respectării dispozițiilor prezentei directive cu privire la principalele caracteristici ale portofoliului de credite cesionat, precum și la identitatea cumpărătorului și, după caz, la reprezentantul acestuia în Uniune. Această autoritate competentă ar trebui să fie obligată să transmită informațiile respective autorităților care au competența de a supraveghea cumpărătorul de credite și autorității competente din statul în care este stabilit debitorul. Aceste cerințe în materie de transparență permit o monitorizare armonizată și eficientă a cesionării contractelor de credit în cadrul Uniunii.
- (32) Ca parte a Planului de acțiune al Consiliului, infrastructura de date a instituțiilor de credit ar fi consolidată dacă ar exista date uniforme și standardizate pentru contractele de credite neperformante. Autoritatea Bancară Europeană a elaborat modele de date care furnizează informații privind expunerile la riscul de credit din portofoliul bancar și permit potențialilor cumpărători să evalueze valoarea contractelor de credit și să își îndeplinească obligația de diligență. Aplicarea acestor modele în cazul contractelor de credit ar reduce asimetriile informaționale dintre potențialii cumpărători și vânzătorii ai contractelor de credit și ar contribui astfel la dezvoltarea unei piețe secundare funcționale în Uniune. ABE ar trebui, prin urmare, să dezvolte modele de date pentru a le transforma în standarde tehnice de punere în aplicare, iar instituțiile de credit ar trebui să utilizeze aceste standarde pentru a facilita evaluarea contractelor de credit destinate vânzării.
- (33) Întrucât evaluarea portofoliilor de credite neperformante este complicată și complexă, cumpărătorii reali pe piețele secundare sunt investitori sofisticăți. Adesea, aceștia sunt fonduri de investiții, instituții financiare sau instituții de credit. Având în vedere că nu creează noi credite, ci cumpără, pe propriul risc, credite existente, aceștia nu generează preocupări de natură prudențială, iar contribuția lor potențială la riscul sistemic este neglijabilă. Prin urmare, nu se justifică ca acestor tipuri de investitori să li se impună obligația de a solicita o autorizație sau să se instituie condiții speciale pentru desfășurarea de către aceștia a unor astfel de activități. Cu toate acestea, este important ca normele Uniunii și normele naționale privind protecția consumatorilor să se aplice în continuare și ca drepturile debitorilor să continue să fie cele care decurg din contractul de credit inițial.
- (34) Cumpărătorii de credite din țările terțe pot crea dificultăți consumatorilor din Uniune pentru a-și exercita drepturile prevăzute de legislația Uniunii și autoritățile naționale pot avea dificultăți în supravegherea executării contractului de credit. Instituțiile de credit pot fi, de asemenea, descurajate să cesioneze astfel de contracte de credit cumpărătorilor de credite din țările terțe din cauza riscului reputațional implicat. Impunerea obligației ca reprezentantul cumpărătorilor de credite de consum din țări terțe să desemneze o instituție de credit sau un administrator de credite autorizat din Uniune pentru administrarea unui contract de credit asigură menținerea acelorași

standarde privind drepturile consumatorilor și după cesionarea contractului de credit. Administratorii de credite au obligația de a respecta legislația Uniunii și legislația națională aplicabilă, iar autoritățile naționale din fiecare stat membru ar trebui să dispună de competențele necesare pentru a supraveghea cu eficacitate activitatea acestora.

- (35) Cumpărătorii de credite care utilizează serviciile administratorilor de credite sau ale instituțiilor de credit ar trebui să informeze autoritățile competente în acest sens, pentru a le permite să își exercite competența de supraveghere în ceea ce privește comportamentul administratorului de credite față de debitor. Cumpărătorii de credite au, de asemenea, obligația de a informa în timp util autoritățile competente responsabile cu supravegherea lor dacă angajează o altă instituție de credit sau un alt administrator de credite.
- (36) Cumpărătorii de credite care execută direct contractul de credit cumpărat ar trebui să facă acest lucru în conformitate cu legea aplicabilă contractului de credit, inclusiv cu normele privind protecția consumatorilor aplicabile debitorului. Normele naționale privind, în special, executarea contractelor, protecția consumatorilor și dreptul penal continuă să se aplice, iar autoritățile competente ar trebui să asigure respectarea lor pe teritoriul statelor membre.
- (37) Pentru a facilita asigurarea respectării obligațiilor prevăzute de directivă, în cazul în care cumpărătorul de credite nu este stabilit în Uniune, legislația națională de punere în aplicare a prezentei directive ar trebui să prevadă că, la încheierea cesionării unui contract de credit, cumpărătorul de credite dintr-o țară terță trebuie să desemneze un reprezentant stabilit în Uniune, mandatat să fie contactat de autoritățile competente, pe lângă cumpărătorul de credite sau în locul acestuia. Acest reprezentant este răspunzător pentru obligațiile impuse cumpărătorilor de credite de prezenta directivă.
- (38) În prezent, în statele membre, autorități diferite sunt responsabile cu autorizarea și supravegherea administratorilor și a cumpărătorilor de credite și, prin urmare, este esențial ca statele membre să clarifice rolul acestor autorități și să le aloce competențele adecvate, în special având în vedere că acestea ar putea fi nevoite să supravegheze entități care prestează servicii în alte state membre. Pentru a asigura supravegherea eficientă și proporțională în întreaga Uniune, statele membre ar trebui să acorde autorităților competente competențele necesare pentru a-și îndeplini sarcinile în temeiul prezentei directive, inclusiv competența de a obține informațiile necesare, de a investiga eventualele încălcări, de a trata plângerile debitorilor, de a impune sancțiuni și măsuri de remediere, inclusiv de a retrage autorizația. În cazul aplicării unor astfel de sancțiuni, statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile competente le aplică în mod proporțional și își motivează deciziile și, în plus, deciziile respective ar trebui să facă obiectul controlului jurisdicțional și în cazurile în care autoritățile competente nu acționează în termenele prevăzute.
- (39) În „Planul de acțiune pentru abordarea creditelor neperformante în Europa”, Consiliul a prezentat o inițiativă legislativă menită să sporească protecția creditorilor garantați, oferindu-le acestora metode mai eficiente de recuperare a valorii din creditele garantate printr-o procedură de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale.
- (40) În unele state membre nu sunt disponibile mecanisme de executare extrajudiciare rapide și eficiente care să permită creditorilor garantați să recupereze valoarea garanțiilor reale în cazul nerespectării de către debitor a obligațiilor de plată, ceea ce înseamnă că în aceste state membre creditorii garantați pot executa garanțiile reale numai în instanță, procedură care poate fi îndelungată și costisitoare. În cazul în care

sunt disponibile proceduri de executare extrajudiciare, domeniul de aplicare și eficiența lor diferă de la un stat membru la altul. Din acest motiv, este necesar să se instituie un mecanism distinct comun, care să fie disponibil în toate statele membre. Acest mecanism nu ar trebui însă să înlocuiască măsurile de executare naționale existente, inclusiv măsurile care nu presupun intervenția instanțelor.

- (41) Ineficiența procedurilor de executare extrajudiciare din unele state membre este un factor important care explică ratele de recuperare scăzute în cazul nerespectării de către un debitor care este societate comercială a obligațiilor de plată aferente contractelor de credit garantate. Durata unora dintre procedurile existente generează costuri suplimentare pentru creditorii garantați și pierderea valorii activelor constituite ca garanție. În statele membre care nu au instituit proceduri de executare extrajudiciare pentru diferite tipuri de garanții reale, creditorii garantați se confruntă cu procese, adesea îndelungate, de executare a garanțiilor în instanță.
- (42) Procedurile de executare existente în cadrul Uniunii creează uneori condiții de concurență neechitabile pentru instituțiile de credit și societățile comerciale de pe teritoriul Uniunii în ceea ce privește accesul la credite, în special pentru IMM-uri, care depind de creditele bancare într-o măsură mai mare decât societățile comerciale mai mari. Ratele inegale de recuperare din statele membre conduc la diferențe în ceea ce privește disponibilitatea creditelor bancare pentru IMM-uri, întrucât capacitatea de creditare a instituțiilor de credit scade pe măsura acumulării de credite neperformante în bilanțurile lor, din cauza cerințelor prudențiale și a resurselor interne care trebuie rezervate pentru gestionarea creditelor neperformante. În diferite state membre, acest lucru alimentează lipsa de încredere în capacitatea de a executa garanțiile reale și poate conduce la creșterea costurilor îndatorării în funcție de locul de stabilire și indiferent de bonitatea reală. Prin urmare, este necesară o nouă procedură comună pentru piața unică, uniunea bancară și uniunea piețelor de capital și este necesar să se asigure că instituțiile de credit și întreprinderile care sunt autorizate să emită credite prin încheierea de contracte de credit garantate în toate statele membre au capacitatea de a executa aceste contracte prin proceduri rapide și eficiente de executare extrajudiciare.
- (43) În scopul protecției consumatorilor, contractele de credit acordate consumatorilor ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al mecanismului de executare extrajudiciară accelerată prevăzut de prezenta directivă. În mod similar, în scopul protecției antreprenorilor individuali, acest mecanism nu ar trebui să se aplice contractelor de credit garantate cu garanții reale sub formă de bunuri imobile care sunt reședința principală a antreprenorului individual.
- (44) Întrucât acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale este un instrument voluntar care face obiectul unui contract între creditorul garantat și debitorul care este societate comercială, este necesar ca debitorul să fie informat cu privire la consecințele și condițiile în care această procedură accelerată poate fi utilizată de creditor. Prin urmare, condițiile ar trebui stabilite într-un contract scris sau într-un format notarial, atunci când legislația națională prevede acest lucru, între creditor și debitor.
- (45) Pentru a proteja debitorii care sunt societăți comerciale, este oportun să se instituie măsurile necesare pentru a se asigura faptul că creditorii furnizează debitorilor o perioadă de timp rezonabilă pentru efectuarea plăților în scopul de a evita acest tip de executare.
- (46) Pentru a se asigura că acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale este un instrument rapid și eficient pentru a recupera valoarea

garanțiilor reale, contractul prin care creditorul garantat și debitorul care este societate comercială își exprimă acordul în acest sens ar trebui să includă un titlu direct executoriu, care este o clauză în contract ce permite executarea directă a garanției reale prin executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale, fără a fi nevoie să se obțină un titlu executoriu din partea instanței.

- (47) În statele membre care au instituit deja proceduri de executare extrajudiciară, aceste proceduri sunt interconectate cu elemente din dreptul național civil, comercial, al proprietății, legislația în materie de insolvență și dreptul public, iar tipul de procedură de executare care poate fi utilizată depinde de tipul de activ constituit ca garanție reală, procedurile pentru bunurile imobile presupunând adesea elemente procedurale mai stricte și o supraveghere judiciară minimă. Prin urmare, statele membre ar trebui să dispună de flexibilitate pentru a decide tipul procedurii de executare pe care să o pună la dispoziția creditorilor garantați în scopul acestei executări extrajudiciare accelerate a garanțiilor reale: licitație publică ori vânzare privată sau, conform cadrelor existente în unele state membre, apropierea bunului.
- (48) Pentru a se asigura faptul că creditorul garantat recuperează doar ceea ce îi datorează debitorul care este societate comercială în temeiul contractului de credit, statele membre ar trebui să se asigure că creditorul garantat este obligat să plătească debitorului care este societate comercială orice diferență pozitivă dintre suma restantă din contractul de credit garantat și încasările din vânzarea activului (în urma licitației publice sau a vânzării private) sau, în cazul apropierii, dintre suma restantă și evaluarea activului, efectuată în scopul apropierii acestuia. Este oportun ca, în cazul în care statele membre prevăd valorificarea garanțiilor reale prin apropiere, diferența pozitivă care trebuie plătită debitorului ar trebui să fie diferența dintre suma restantă din contractul de credit garantat și evaluarea activului. În cazul în care prin această executare accelerată se recuperează un quantum mai mic decât suma restantă din contractul de credit garantat, statele membre nu ar trebui să împiedice părțile la un contract de credit garantat să convină în mod expres că valorificarea garanțiilor reale prin intermediul executării extrajudiciare accelerate a garanțiilor reale este suficientă pentru a rambursa creditul.
- (49) Statele membre ar trebui să se asigure că, în cazul în care un contract de credit garantat care prevede executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale instituită de prezenta directivă este cesionat de creditor unui terț, acest terț va dobândi dreptul de a se prevala de executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale în aceleași termene și condiții ca și creditorul garantat.
- (50) Pentru a asigura coerența cu normele în materie de preinsolvență și de insolvență, statele membre ar trebui să se asigure că, în cazul în care o procedură de restructurare preventivă, astfel cum este prevăzută în Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind restructurarea preventivă și a doua șansă³⁴, este inițiată împotriva debitorului care este societate comercială, valorificarea garanției reale prin executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale face obiectul suspendării acțiunilor individuale de executare în conformitate cu legislația națională aplicabilă de transpunere a directivei menționate. În cazul procedurilor de insolvență inițiate împotriva debitorului care este societate comercială, valorificarea garanției reale prin executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale ar trebui să facă, de

³⁴ Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, a doua șansă și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei 2012/30/UE, COM/2016/0723 final, 22.11.2016.

asemenea, obiectul suspendării acțiunilor individuale de executare în conformitate cu legislația națională aplicabilă. Legislația națională ar trebui să fie cea care stabilește dacă creditorii garantați au acces preferențial la garanția reală în cadrul acestui mecanism accelerat chiar și după inițierea procedurii de insolvență.

- (51) Având în vedere că datele disponibile privind numărul de proceduri extrajudiciare utilizate de instituțiile de credit pentru a recupera valoarea garanțiilor reale în cazul nerespectării de către debitor a obligațiilor de plată sunt limitate, autorităților naționale competente care supraveghează instituțiile de credit ar trebui să li se impună să colecteze informații privind numărul contractelor de credit garantate care sunt executate prin executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale și privind termenele pentru astfel de executare. În scopul de a înțelege mai bine eficacitatea utilizării executării extrajudiciare accelerate a garanțiilor reale în cadrul Uniunii, statele membre ar trebui să furnizeze Comisiei date statistice anuale privind aceste aspecte începând de la un an după data punerii în aplicare a prezentei directive.
- (52) Fără a aduce atingere obligațiilor precontractuale prevăzute de Directiva 2014/17/UE, Directiva 2008/48/CE și Directiva 93/13/CEE, precum și pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, consumatorilor ar trebui să li se furnizeze, în timp util și înainte de modificarea termenelor și condițiilor contractului de credit, o listă clară și cuprinzătoare a tuturor acestor modificări, termenele pentru punerea lor în aplicare și detaliile necesare, precum și denumirea și adresa autorității naționale la care pot depune o plângere.
- (53) Întrucât performanța piețelor secundare pentru credite va depinde în mare măsură de buna reputație a entităților implicate, administratorii de credite ar trebui să instituie un mecanism eficient prin care să trateze plângerile debitorilor. Statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile competente pentru supravegherea cumpărătorilor și a administratorilor de credite dispun de proceduri eficiente și accesibile pentru a trata plângerile debitorilor.
- (54) Atât dispozițiile Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului³⁵, cât și ale Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului³⁶ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive. În special, în cazul în care datele cu caracter personal sunt prelucrate în sensul prezentei directive, ar trebui să se precizeze obiectivul precis, să se menționeze temeiul juridic relevant și să se respecte cerințele de securitate relevante prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679, iar principiile necesității, proporționalității, limitării scopului și perioadei proporționale de păstrare a datelor ar trebui să fie respectate. De asemenea, protecția datelor cu caracter personal începând cu momentul conceperii și protecția implicită a datelor ar trebui să fie incluse în toate sistemele de prelucrare a datelor elaborate și utilizate în cadrul prezentei directive. De asemenea, cooperarea administrativă și asistența reciprocă între autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să fie compatibile cu normele privind protecția datelor cu caracter personal

³⁵ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

³⁶ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului și cu normele naționale privind protecția datelor care pun în aplicare legislația Uniunii.

- (55) Pentru a se asigura că nivelul de protecție a consumatorilor nu este afectat în cazul cesiunii către un terț a drepturilor creditorului în temeiul unui contract de credit ipotecar sau în cazul cesiunii contractului în sine, Directiva 2014/17/UE ar trebui modificată pentru a se stabili că, în cazul cesionării unui credit reglementat de directiva menționată, consumatorul are dreptul să invoce împotriva cumpărătorului de credite orice mijloc de apărare la care putea recurge împotriva creditorului inițial, precum și dreptul de a fi informat cu privire la cesiune.
- (56) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită împreună cu notificarea măsurilor de transpunere unul sau mai multe documente în care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Titlul I

Obiect, domeniu de aplicare și definiții

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește un cadru comun și cerințe comune referitoare la:

- (a) administratorii de credite care acționează în numele unei instituții de credit sau al unui cumpărător de credite în privința unui contract de credit emis de o instituție de credit sau de filialele acesteia;
- (b) cumpărătorii de credite care cumpără un contract de credit emis de o instituție de credit sau de filialele acesteia;
- (c) un mecanism comun suplimentar de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale care să se aplice în cazul contractelor de credit garantate încheiate de creditori cu debitori care sunt societăți comerciale și garantate prin garanții reale.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

1. Articolele 3-22 și 34-43 din prezenta directivă se aplică:
 - (a) administratorilor de credite care administrează contracte de credit emise de instituții de credit stabilite în Uniune sau de filiale ale acestora stabilite în Uniune care acționează în numele unui creditor, în conformitate cu dreptul aplicabil al Uniunii sau cu legislația națională aplicabilă;

- (b) cumpărătorilor de credite care cumpără contracte de credit emise de instituții de credit stabilite în Uniune sau de filiale ale acestora stabilite în Uniune și care își asumă astfel obligațiile creditorilor prevăzute în contractele de credit, în conformitate cu dreptul aplicabil al Uniunii sau cu legislația națională aplicabilă.
2. Articolele 3, 23-33 și 39-43 din prezenta directivă se aplică contractelor de credit garantate încheiate de creditori cu debitori care sunt societăți comerciale și garantate prin bunuri mobile și imobile deținute de către debitorul care este societate comercială și care au fost constituite drept garanții reale în favoarea unui creditor cu scopul de a garanta rambursarea creanțelor care decurg din contractul de credit garantat.
3. Prezenta directivă nu aduce atingere protecției acordate consumatorilor în temeiul Directivei 2014/17/UE, al Directivei 2008/48/CE, al Directivei 93/13/CEE a Consiliului, precum și în temeiul dispozițiilor naționale care le transpun, în ceea ce privește contractele de credit care intră în domeniul său de aplicare.
4. Articolele 3-22 și 34-43 din prezenta directivă nu se aplică în cazul:
- (a) administrării unui contract de credit efectuate de o instituție de credit stabilită în Uniune sau de filiale ale acesteia stabilite în Uniune;
 - (b) administrării unui contract de credit care nu a fost emis de o instituție de credit stabilită în Uniune sau de filiale ale acesteia stabilite în Uniune, cu excepția cazului în care contractul de credit emis este înlocuit cu un contract de credit emis de o instituție de acest tip sau de filiale ale acesteia;
 - (c) achiziționării unui contract de credit efectuate de o instituție de credit stabilită în Uniune sau de filiale ale acesteia stabilite în Uniune;
 - (d) cesiunii contractelor de credit cesionate înainte de data menționată la articolul 41 alineatul (2) al doilea paragraf.
5. Articolele 3, 23-33 și 34-43 din prezenta directivă nu se aplică în cazul:
- (a) contractelor de credit garantate încheiate de creditori cu debitori care sunt consumatori, astfel cum sunt definiți la articolul 3 litera (a) din Directiva 2008/48/CE;
 - (b) contractelor de credit garantate încheiate de creditori cu debitori care sunt societăți comerciale fără scop lucrativ;
 - (c) contractelor de credit garantate încheiate de creditori cu debitori care sunt societăți comerciale și garantate prin următoarele categorii de garanții reale:
 - (i) contracte de garanție financiară, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/47/CE³⁷;
 - (ii) bunuri imobile rezidențiale care constituie reședința principală a debitorului care este societate comercială.

³⁷

Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013³⁸;
- (2) „creditor” înseamnă o instituție de credit sau orice persoană juridică ce a acordat un credit în cursul exercitării activității sale comerciale, de afaceri sau profesionale sau un cumpărător de credite;
- (3) „debitor” înseamnă o persoană juridică sau fizică ce a încheiat un contract de credit cu un creditor;
- (4) „debitor care este societate comercială” înseamnă o persoană juridică sau fizică, alta decât consumatorul, care a încheiat un contract de credit cu un creditor;
- (5) „contract de credit” înseamnă un contract, astfel cum a fost încheiat inițial, modificat sau înlocuit, prin care un creditor acordă sau promite să acorde un credit sub formă de amânare la plată, de împrumut sau sub forma altor facilități financiare similare;
- (6) „contract de credit garantat” înseamnă un contract de credit încheiat de o instituție de credit sau de o altă întreprindere autorizată să acorde credite, care este garantat prin oricare dintre următoarele garanții reale:
 - (a) ipotecile, drepturile asupra bunurilor, drepturile de retenție sau alte drepturi de garanție comparabile utilizate în mod curent într-un stat membru în ceea ce privește bunurile imobile;
 - (b) privilegiile, drepturile asupra bunurilor, drepturile de retenție sau alte drepturi de garanție comparabile utilizate în mod curent într-un stat membru în ceea ce privește bunurile mobile;
- (7) „cumpărător de credite” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, alta decât instituțiile de credit sau filialele instituțiilor de credit, care cumpără un contract de credit în cursul exercitării activității sale comerciale, de afaceri sau profesionale;
- (8) „administrator de credite” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, alta decât instituțiile de credit sau filialele instituțiilor de credit, care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile următoare în numele unui creditor:
 - (a) monitorizarea executării contractului de credit;
 - (b) culegerea și gestionarea informațiilor referitoare la situația contractului de credit, a debitorului și a oricărei garanții reale utilizate pentru garantarea contractului de credit;
 - (c) informarea debitorului în legătură cu orice modificare adusă ratelor dobânzii, tarifelor sau plăților datorate în temeiul contractului de credit;

³⁸

Regulamentul nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

- (d) asigurarea respectării drepturilor și a obligațiilor prevăzute de contractul de credit în numele creditorului, inclusiv administrarea rambursărilor;
- (e) renegocierea termenelor și condițiilor contractului de credit încheiat cu debitorul, în cazul în care acesta nu este un „intermediar de credit” în înțelesul definiției de la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2014/17/UE sau de la articolul 3 litera (f) din Directiva 2008/48/CE;
- (f) tratarea plângerilor debitorilor;
- (9) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care este domiciliat sau stabilit administratorul de credite;
- (10) „stat membru gazdă” înseamnă un stat membru, altul decât statul membru de origine, în care un administrator de credite a înființat o sucursală, a numit un reprezentant sau furnizează servicii;
- (11) „consumator” înseamnă un consumator în înțelesul definiției de la articolul 3 litera (a) din Directiva 2008/48/CE.

Titlul II

Administratorii de credite

Capitolul I

Autorizarea administratorilor de credite

Articolul 4

Cerințe generale

1. Statele membre prevăd că administratorii de credite au obligația de a obține o autorizație în statul membru de origine înainte de a începe să desfășoare activități pe teritoriul lor în conformitate cu cerințele stabilite în dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive.
2. Statele membre conferă competența de a acorda aceste autorizații autorităților competente desemnate în temeiul articolului 20 alineatul (3).

Articolul 5

Cerințe privind acordarea autorizației

1. Statele membre stabilesc următoarele cerințe privind acordarea autorizației menționate la articolul 4 alineatul (1):
 - (a) solicitantul trebuie să fie cetățean al Uniunii sau o persoană juridică menționată la articolul 54 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;
 - (b) în cazul în care solicitantul este persoană juridică, membrii organului de conducere sau al organului administrativ și persoanele care au dețineri calificate în entitatea care depune cererea în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul (36) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau, în cazul în care

solicitantul este persoană fizică, solicitantul însuși trebuie să reunească următoarele caracteristici:

- (i) au o reputație suficient de bună;
 - (ii) nu au cazier judiciar sau un alt document național echivalent pentru infracțiuni grave comise împotriva proprietății, în domeniul financiar sau la adresa integrității fizice;
 - (iii) nu fac în prezent obiectul niciunei proceduri de insolvență și nici nu au fost declarați anterior în faliment, cu excepția cazului în care au fost reabilitați în conformitate cu dreptul intern;
- (c) solicitantul a instituit dispozitive adecvate de guvernanță și mecanisme de control intern care să asigure respectarea drepturilor debitorului și conformarea cu normele de protecție a datelor cu caracter personal, în conformitate cu legislația care reglementează contractul de credit;
- (d) solicitantul aplică o politică adecvată care să ofere asigurarea că debitorii sunt tratați în mod echitabil și cu diligență, ținându-se seama inclusiv de situația lor financiară și, dacă este cazul, de necesitatea ca debitorii în cauză să fie orientați către servicii de consiliere în materie de îndatorare sau către serviciile sociale;
- (e) solicitantul a instituit proceduri interne adecvate și specifice care să asigure înregistrarea și tratarea plângerilor debitorilor.
2. Autoritățile competente ale statului membru de origine refuză să elibereze autorizația menționată la articolul 4 alineatul (1) în cazul în care solicitantul nu respectă cerințele stabilite la alineatul (1).

Articolul 6

Procedura de acordare sau de refuzare a autorizației

1. Statele membre instituie o procedură de autorizare a administratorilor de credite care să le permită solicitanților să depună cereri și să furnizeze toate informațiile necesare pentru ca autoritatea competentă a statului membru de origine să verifice dacă solicitanții au îndeplinit toate condițiile prevăzute în măsurile naționale de transpunere a articolului 5 alineatul (1).
2. Cererea de autorizare menționată la alineatul (1) este însoțită de elementele următoare:
- (a) dovezi privind statutul juridic al solicitantului și actul său constitutiv, dacă este cazul;
 - (b) adresa sediului principal al solicitantului sau a sediului său social;
 - (c) identitatea membrilor organului de conducere sau ai organului administrativ al solicitantului care posedă dețineri calificate în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (d) dovezi din care să reiasă că solicitantul și persoanele menționate la litera (c) din prezentul articol respectă condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) litera (b);
 - (e) dovezi privind dispozitivele de guvernanță și mecanismele de control intern menționate la articolul 5 alineatul (1) litera (c);

- (f) dovezi privind politica menționată la articolul 5 alineatul (1) litera (d);
 - (g) dovezi privind procedurile interne menționate la articolul 5 alineatul (1) litera (e);
 - (h) dovezi privind contractul de externalizare menționat la articolul 10 alineatul (1).
3. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine analizează, în termen de 20 de zile lucrătoare de la primirea cererii de autorizare, dacă aceasta este completă. În cazul în care consideră că cererea este incompletă, autoritățile competente stabilesc un termen până la care solicitantul trebuie să furnizeze orice informații suplimentare și, atunci când consideră că cererea este completă, îl informează pe solicitant în legătură cu acest lucru.
 4. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine analizează, în termen de 30 de zile lucrătoare de la data primirii unei cereri complete, dacă solicitantul respectă dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive. La încheierea analizei, autoritățile competente adoptă o decizie pe deplin motivată prin care fie acordă, fie refuză autorizația și comunică decizia solicitantului în termen de cinci zile lucrătoare.
 5. Statele membre se asigură că solicitantul are dreptul la o cale de atac înaintea unei instanțe judecătorești fie în cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine decid să respingă cererea de autorizare în temeiul articolului 5 alineatul (2), fie în cazul în care autoritățile competente nu au luat nicio hotărâre în ceea ce privește cererea de autorizare în termen de șase luni de la depunerea unei cereri complete.

Articolul 7

Retragerea autorizației

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine pot retrage autorizația acordată unui administrator de credite în cazul în care administratorul de credite în cauză:
 - (a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni de la data acordării acesteia;
 - (b) renunță în mod expres la autorizație;
 - (c) a încetat să desfășoare activități de administrator de credite pe o perioadă mai mare de șase luni;
 - (d) a obținut autorizația pe baza unor declarații false sau prin orice alte mijloace neregulamentare;
 - (e) nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1);
 - (f) comite o încălcare gravă a normelor aplicabile, inclusiv a dispozițiilor de drept intern de transpunere a prezentei directive.
2. În cazul retragerii unei autorizații în conformitate cu alineatul (1), statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine informează imediat autoritățile competente ale statelor membre gazdă dacă administratorul de credite în cauză furnizează servicii în temeiul articolului 11.

Articolul 8

Registrul administratorilor de credite autorizați

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente întocmesc și păstrează un registru național al tuturor administratorilor de credite autorizați să furnizeze servicii pe teritoriul lor, inclusiv administratorii de credite care furnizează servicii în temeiul articolului 11.
2. Registrul este pus la dispoziția publicului on-line și actualizat cu regularitate.
3. În cazul retragerii unei autorizații, autoritățile competente actualizează registrul fără întârziere.

Articolul 9

Relația contractuală dintre administratorul de credite și creditor

1. Statele membre se asigură că administratorii de credite își furnizează serviciile legate de gestionarea și executarea contractelor de credit pe baza unui contract scris încheiat cu creditorii.
2. Contractul menționat la alineatul (1) cuprinde următoarele elemente:
 - (a) o descriere detaliată a activităților de administrare de credite care urmează să fie întreprinse de administratorul de credite;
 - (b) nivelul remunerației administratorului de credite sau modul de calcul al remunerației;
 - (c) măsura în care administratorul de credite poate reprezenta creditorul față de debitor;
 - (d) angajamentul părților de a respecta dreptul Uniunii și dreptul intern aplicabil contractului de credit, inclusiv în materie de protecție a consumatorilor.
3. Statele membre se asigură că administratorul de credite întocmește și păstrează evidențele următoare timp de cel puțin 10 ani de la data contractului menționat la alineatul (1):
 - (a) totalitatea corespondenței purtate atât cu creditorul, cât și cu debitorul;
 - (b) toate instrucțiunile primite de la creditor pentru fiecare contract de credit pe care îl gestionează și îl execută în numele creditorului în cauză.
4. Statele membre se asigură că administratorul de credit pune evidențele menționate la alineatul (3) la dispoziția autorităților competente, la cererea acestora.

Articolul 10

Externalizarea efectuată de administratorii de credite

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care un administrator de credite apelează la o parte terță pentru a desfășura activități pe care le-ar întreprinde, în mod normal, el însuși („furnizor de servicii de administrare a creditului”), administratorul de credite rămâne pe deplin responsabil de respectarea tuturor obligațiilor care îi revin în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive. Externalizarea activităților de administrare de credite îndeplinește următoarele condiții:

- (a) a fost încheiat în scris un contract de externalizare între administratorul de credite și furnizorul de servicii de administrare a creditului, în temeiul căruia furnizorul de servicii de administrare a creditului este obligat să respecte legislația relevantă a Uniunii sau legislația națională aplicabilă contractului de credit;
 - (b) obligațiile care le revin administratorilor de credite în temeiul prezentei directive nu pot fi delegate;
 - (c) nu se aduc modificări relației contractuale dintre administratorul de credite și clienții săi și nici obligațiilor administratorului de credite față de clienții săi;
 - (d) condițiile de autorizare a administratorului de credite prevăzute la articolul 5 alineatul (1) nu sunt afectate;
 - (e) externalizarea către furnizorul de servicii de administrare a creditului nu împiedică supravegherea administratorului de credite de către autoritățile competente în conformitate cu articolele 12 și 20;
 - (f) administratorul de credite are acces direct la toate informațiile relevante privind serviciile externalizate către furnizorul de servicii de administrare a creditului;
 - (g) administratorul de credite păstrează cunoștințele de specialitate și resursele necesare pentru a putea desfășura activitățile externalizate după încetarea contractului de externalizare.
2. Statele membre se asigură că administratorul de credite întocmește și păstrează evidențe ale tuturor instrucțiunilor transmise furnizorului de servicii de administrare a creditului timp de cel puțin 10 ani de la data contractului menționat la alineatul (1).
3. Statele membre se asigură că administratorul de credite și furnizorul de servicii de administrare a creditului pun informațiile menționate la alineatul (2) la dispoziția autorităților competente, la cererea acestora.

Capitolul II

Administrarea de credite în context transfrontalier

Articolul 11

Libertatea de a desfășura activități de administrare de credite într-un stat membru gazdă

1. Statele membre se asigură că administratorul de credite care a obținut o autorizație în conformitate cu articolul 5 în statul membru de origine are dreptul de a furniza în Uniune serviciile care fac obiectul autorizației respective.
2. Statele membre se asigură că, în cazul în care administratorul de credite autorizat în conformitate cu articolul 5 în statul membru de origine intenționează să furnizeze servicii într-un stat membru gazdă, acesta trebuie să transmită următoarele informații autorității competente a statului membru de origine:
- (a) statul membru gazdă în care intenționează să furnizeze servicii de administrare de credite;
 - (b) dacă este cazul, adresa sucursalei stabilite în statul membru gazdă;

- (c) dacă este cazul, identitatea și adresa unui agent numit într-un stat membru gazdă;
 - (d) identitatea persoanelor care răspund de gestionarea desfășurării activităților de administrare de credite în statul membru gazdă;
 - (e) după caz, precizări privind măsurile luate pentru a adapta procedurile interne, dispozitivele de guvernare și mecanismele de control intern în vederea asigurării conformității cu legislația aplicabilă contractului de credit.
3. În termen de 30 de zile lucrătoare de la primirea informațiilor menționate la alineatul (2), autoritățile competente ale statului membru de origine comunică informațiile respective autorităților competente ale statului membru gazdă, care trebuie să confirme fără întârziere primirea lor. Autoritățile competente ale statului membru de origine îl informează ulterior pe administratorul de credite în legătură cu această confirmare de primire.
 4. Statele membre se asigură că administratorul de credite are dreptul la o cale de atac înaintea unei instanțe judecătorești în cazul în care autoritățile competente ale statului membru de origine nu comunică informațiile.
 5. Statele membre se asigură că, odată ce autoritățile competente ale statului membru de origine comunică informațiile menționate la alineatul (2), administratorul de credite poate începe să furnizeze servicii în statul membru gazdă cu începere de la prima dintre datele următoare:
 - (a) data de primire a comunicării autorităților competente ale statului membru gazdă prin care se confirmă primirea comunicării menționate la alineatul (3);
 - (b) în cazul în care nu se primește comunicarea menționată la litera (a), la expirarea unui termen de două luni de la data comunicării informațiilor menționate la alineatul (3).
 6. Statele membre se asigură că administratorul de credite informează autoritatea competentă a statului membru de origine în legătură cu modificările ulterioare aduse informațiilor comunicate în conformitate cu alineatul (3), urmând procedura prevăzută la alineatele (3)-(5).
 7. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru gazdă înscriu în registrul menționat la articolul 8 administratorii de credite care sunt autorizați să desfășoare activități de administrare de credite pe teritoriul lor și informațiile legate de statul membru de origine.

Articolul 12

Supravegherea administratorilor de credite care furnizează servicii transfrontaliere

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine revizuiesc și evaluează respectarea continuă a cerințelor prezentei directive de către administratorii de credite care furnizează servicii într-un stat membru gazdă.
2. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale unui stat membru de origine sunt împuternicite să supravegheze și să investigheze administratorii de credite și să le impună sancțiuni administrative și măsuri de remediere în ceea ce privește activitățile lor desfășurate într-un stat membru gazdă.

3. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine vor comunica autorităților competente ale statului membru gazdă măsurile luate în ceea ce îl privește pe administratorul de credite.
4. Statele membre se asigură că, în cazul în care administratorul de credite care își are domiciliul sau este stabilit într-un stat membru de origine a înființat o sucursală sau a numit un agent într-un stat membru gazdă, autoritățile competente ale statului membru de origine și autoritățile competente ale statului membru gazdă cooperează îndeaproape în exercitarea funcțiilor lor și în îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă, în special atunci când efectuează controale, investigații și inspecții *in-situ* în sucursala respectivă sau cu privire la agentul respectiv.
5. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine, în exercitarea funcțiilor lor și în îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă, solicită asistența autorităților competente ale statului membru gazdă pentru efectuarea unei inspecții *in-situ* într-o sucursală înființată într-un stat membru gazdă sau cu privire la un agent numit în statul respectiv.
6. În plus, statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru gazdă au dreptul de a decide cu privire la măsurile cele mai potrivite care trebuie luate în fiecare caz în parte pentru a răspunde cererii de asistență primite din partea autorităților competente ale statului membru de origine.
7. În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă decid să efectueze inspecții *in situ* în numele autorităților competente ale statului membru de origine, acestea informează autoritățile competente ale statului membru de origine fără întârziere cu privire la rezultatele inspecțiilor în cauză.
8. Din proprie inițiativă, autoritățile competente ale statului membru gazdă pot efectua controale, inspecții și investigații în ceea ce privește activitățile de administrare de credite desfășurate pe teritoriul lor de un administrator de credite autorizat într-un stat membru de origine. Autoritățile competente ale statului membru gazdă comunică fără întârziere rezultatele acestor controale, inspecții și investigații autorităților competente ale statului membru de origine.
9. Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă dețin dovezi potrivit cărora un administrator de credite care furnizează servicii pe teritoriul statului membru respectiv, în conformitate cu articolul 11, încalcă obligațiile care decurg din dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive, autoritățile respective transmit dovezile autorităților competente ale statului membru de origine și le solicită să ia măsuri adecvate.
10. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine comunică detalii cu privire la orice procedură administrativă sau de alt tip inițiată în legătură cu dovezile furnizate de statul membru gazdă sau cu privire la sancțiunile și măsurile de remediere luate împotriva administratorului de credite sau cu privire la o decizie motivată care explică de ce nu s-au luat măsuri autorităților competente ale statului membru gazdă care a transmis dovezile, în termen de cel mult două luni de la formularea solicitării menționate la alineatul (8). În cazul în care a fost inițiată o procedură, autoritățile competente ale statului membru de origine informează cu regularitate autoritățile competente ale statului membru gazdă în legătură cu stadiul acesteia.
11. Statele membre se asigură că, în cazul în care, după ce statul membru de origine a fost informat, nu s-au luat măsuri adecvate într-un termen rezonabil sau, în pofida

măsurilor luate de autoritățile competente ale statului membru de origine ori într-un caz urgent, administratorul de credite continuă să încalce obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive, autoritățile competente ale statului membru gazdă sunt îndreptățite să adopte sancțiuni administrative și măsuri de remediere adecvate pentru a asigura respectarea dispozițiilor prezentei directive pe teritoriul său, după ce informează fără întârziere autoritățile competente ale statului membru de origine.

Titlul III

Cumpărătorii de credite

Articolul 13

Dreptul la informațiile legate de contractul de credit

1. Statele membre se asigură că creditorul furnizează cumpărătorului de credite toate informațiile necesare pentru a-i permite acestuia să aprecieze valoarea contractului de credit și probabilitatea de recuperare a valorii contractului respectiv înainte de a încheia un contract de cesiune a contractului de credit în cauză.
2. Statele membre impun instituției de credit sau filialei unei instituții de credit care cesionează un contract de credit unui cumpărător de credite obligația să comunice autorităților competente desemnate în conformitate cu articolul 20 alineatul (3) din prezenta directivă și cu articolul 4 din Directiva 2013/36/UE³⁹ următoarele informații:
 - (a) tipul de activ care garantează contractul de credit, inclusiv informații din care să reiasă dacă aceasta este un contract de credit încheiat cu consumatori;
 - (b) valoarea contractului de credit;
 - (c) identitatea și adresa debitorului și ale cumpărătorului de credite și, după caz, ale reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 17.
3. Autoritățile competente menționate la alineatul (2) comunică fără întârziere informațiile menționate la alineatul respectiv, precum și orice alte informații pe care le-ar putea considera necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor în conformitate cu prezenta directivă autorităților competente ale statului membru în care este stabilit cumpărătorul de credite sau reprezentantul acestuia desemnat în conformitate cu articolul 17 și ale statului membru în care debitorul este stabilit sau își are domiciliul.
4. Dispozițiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) se pun în aplicare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 și cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

Articolul 14

Standarde tehnice aplicabile datelor privind creditele neperformante

1. ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să specifice formatele care trebuie utilizate de creditorii care sunt instituții de credit pentru furnizarea de informații, astfel cum se prevede la articolul 13 alineatul (1), în scopul

³⁹ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

furnizării de informații detaliate cu privire la expunerile din credite din portofoliul bancar cumpărătorilor de credite pentru efectuarea verificării, pentru îndeplinirea obligației de diligență financiară și pentru evaluarea contractului de credit.

2. ABE înaintează proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la [31 decembrie 2018].
3. Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (1), în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁰.

Articolul 15

Obligațiile cumpărătorilor de credite

1. Statele membre se asigură că reprezentantul unui cumpărător de credite menționat la articolul 17 alineatul (1) numește o instituție de credit stabilită în Uniune sau o filială a acesteia stabilită în Uniune ori un administrator de credite autorizat în vederea desfășurării de activități de administrare de credite legate de contracte de credit încheiate cu consumatori.
2. Statele membre se asigură că nicio cerință suplimentară privind achiziționarea de contracte de credit nu vizează cumpărătorii de credite în afara cerințelor prevăzute de măsurile naționale de transpunere a prezentei directive.

Articolul 16

Recurgerea la administratori de credite, la instituții de credit sau la filiale ale acestora

1. Statele membre obligă cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 17 să informeze autoritățile competente ale statului membru în care își are domiciliul sau în care este stabilit cumpărătorul de credite sau reprezentantul acestuia cu privire la identitatea și adresa instituției de credit, a filialei acesteia sau a administratorului de credite pe care l-a angajat pentru a desfășura activități de administrare de credite legate de contractul de credit cesionat.
2. În cazul în care cumpărătorul de credite sau reprezentantul desemnat în conformitate cu articolul 17 angajează o altă instituție de credit sau o altă filială cu scopul de a administra creditul sau un alt administrator de credite, acesta informează în acest sens autoritățile competente menționate la alineatul (1) cu cel puțin două săptămâni înainte de modificarea respectivă și indică identitatea și adresa noii instituții de credit, a noii filiale sau a noului administrator de credite pe care a angajat-o sau pe care l-a angajat pentru desfășurarea activităților de administrare de credite legate de contractul de credit cesionat.
3. Statele membre prevăd că autoritățile competente ale statului membru în care își are domiciliul sau în care este stabilit cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul acestuia desemnat în conformitate cu articolul 17 au obligația de a transmite fără întârzieri nejustificate informațiile primite în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) autorităților competente responsabile cu supravegherea

⁴⁰ Regulamentul (EU) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

instituției de credit, a filialei acesteia sau a administratorului de credite menționată sau menționat la alineatele (1) și (2).

Articolul 17

Reprezentanții cumpărătorilor de credite care nu sunt stabiliți în Uniune

1. Statele membre prevăd că atunci când se încheie cesiunea unui contract de credit, cumpărătorul de credite care nu este domiciliat sau stabilit în Uniune trebuie să fi desemnat în scris un reprezentant domiciliat sau stabilit în Uniune.
2. Autoritățile competente vor contacta reprezentantul menționat la alineatul (1) pe lângă cumpărătorul de credite sau în locul acestuia cu privire la toate aspectele legate de respectarea continuă a prezentei directive, iar reprezentantul în cauză este pe deplin răspunzător de respectarea obligațiilor impuse cumpărătorului de credite în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive.

Articolul 18

Cumpărătorii de credite care execută în mod direct un contract de credit

1. Statele membre se asigură că cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 17 informează autoritățile competente ale statului membru în care își are domiciliul sau în care este stabilit cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul acestuia în legătură cu intenția sa de a executa în mod direct un contract de credit, oferind informațiile următoare:
 - (a) tipul de activ care garantează contractul de credit, inclusiv informații din care să reiasă dacă aceasta este un contract de credit încheiat cu consumatori sau nu;
 - (b) valoarea contractului de credit;
 - (c) identitatea și adresa debitorului și ale cumpărătorului de credite sau ale reprezentantului desemnat în conformitate cu articolul 17 al acestuia din urmă.
2. Statele membre prevăd că autoritățile competente menționate la alineatul (1) au obligația de a transmite fără întârzieri nejustificate informațiile primite în conformitate cu alineatul (1) autorităților competente ale statului membru în care este stabilit debitorul.

Articolul 19

Cesionarea unui contract de credit de către cumpărătorul de credite

1. Statele membre obligă cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 17 care cesionează un contract de credit unui alt cumpărător de credite să informeze autoritățile competente menționate la articolul 18 alineatul (1) cu privire la cesiune și la identitatea și adresa noului cumpărător de credite și, după caz, a reprezentantului său desemnat în conformitate cu articolul 17.
2. Statele membre se asigură că autoritățile competente menționate la alineatul (1) transmit fără întârzieri nejustificate informațiile primite în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) autorităților competente ale statului membru în care își are domiciliul sau este stabilit noul cumpărător de credite și, după caz, reprezentantul său.

TITLUL IV

Supraveghere

Articolul 20

Supravegherea de către autoritățile competente

1. Statele membre se asigură că administratorii de credite și, după caz, furnizorii de servicii de administrare a creditului cărora le-au fost externalizate activități în conformitate cu articolul 10 respectă în mod continuu dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive și că autoritățile competente ale statului membru de origine supraveghează în mod corespunzător activitățile în cauză pentru a evalua respectarea dispozițiilor menționate mai sus.
2. Statul membru în care își au domiciliul sau în care sunt stabiliți cumpărătorii de credite sau, după caz, reprezentanții acestora desemnați în conformitate cu articolul 17 se asigură că autoritățile competente menționate la alineatul (1) răspund de supravegherea obligațiilor prevăzute la articolele 15-19 în privința cumpărătorilor de credite sau, dacă este cazul, a reprezentanților lor desemnați în conformitate cu articolul 17.
3. Statele membre desemnează autoritățile competente responsabile cu exercitarea funcțiilor și cu îndeplinirea sarcinilor prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive.
4. În cazul în care desemnează mai multe autorități competente în temeiul alineatului (3), statele membre stabilesc atribuțiile ce revin fiecăreia dintre autoritățile respective.
5. Statele membre se asigură că sunt în vigoare măsuri adecvate care să le permită autorităților competente desemnate în temeiul alineatului (3) să obțină din partea cumpărătorilor de credite sau a reprezentanților acestora, a administratorilor de credite, a furnizorilor de servicii de administrare a creditului cărora le-au fost externalizate activități în temeiul articolului 10, a debitorilor și a oricărei alte persoane sau a oricărei alte autorități publice informațiile necesare pentru îndeplinirea următoarelor atribuții:
 - (a) evaluarea respectării continue a cerințelor stabilite în dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive;
 - (b) investigarea eventualelor încălcări ale cerințelor respective;
 - (c) impunerea de sancțiuni administrative și de măsuri de remediere în conformitate cu dispozițiile de transpunere a articolului 22.
6. Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în temeiul alineatului (3) dispun de cunoștințele de specialitate, de resursele, de capacitatea operațională și de competențele necesare pentru exercitarea funcțiilor și îndeplinirea sarcinilor prevăzute în prezenta directivă.

Articolul 21

Rolul și competențele în materie de supraveghere ale autorităților competente

1. Statele membre se asigură că li se conferă autorităților competente din statul membru de origine desemnate în temeiul articolului 20 alineatul (3) toate competențele de supraveghere, de investigare și de sancționare necesare pentru exercitarea funcțiilor și îndeplinirea sarcinilor lor prevăzute în prezenta directivă, inclusiv următoarele:
 - (a) competența de a acorda o autorizație sau de a refuza acordarea acesteia în temeiul articolului 5;
 - (b) competența de a retrage o autorizație în temeiul articolului 7;
 - (c) competența de a efectua inspecții *in situ* și *ex situ*;
 - (d) competența de a impune sancțiuni administrative și măsuri de remediere în conformitate cu dispozițiile de transpunere a articolului 22;
 - (e) competența de a reexamina contractele de externalizare încheiate de administratori de credite cu furnizori de servicii de administrare a creditului în conformitate cu articolul 10 alineatul (1).
2. Statele membre se asigură că autoritățile competente ale statului membru de origine evaluează, cel puțin anual, punerea în aplicare de către administratorii de credite a cerințelor stabilite la articolul 5 alineatul (1) literele (c), (d) și (e).
3. Statele membre stabilesc elementele acoperite de evaluarea menționată la alineatul (2) ținând seama de volumul, de caracterul, de amploarea și de complexitatea activităților administratorului de credite în cauză.
4. Autoritățile competente ale statului membru de origine informează în mod regulat și cel puțin anual autoritățile competente ale statelor membre gazdă cu privire la rezultatele evaluării menționate la alineatul (2), oferind inclusiv detalii privind eventualele sancțiuni administrative sau măsuri de remediere care au fost aplicate.
5. Statele membre se asigură că, atunci când efectuează evaluarea menționată la alineatul (2), autoritățile competente ale statelor membre de origine și gazdă își comunică toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor prevăzute în prezenta directivă.
6. Statele membre se asigură că autoritatea competentă a statului membru de origine poate obliga administratorii de credite, furnizorii de servicii de administrare a creditului sau cumpărătorii de credite ori reprezentanții acestora din urmă desemnați în conformitate cu articolul 17 care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive să întreprindă toate acțiunile și să ia, într-un stadiu incipient, toate măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor respective.

Articolul 22

Sanțiuni administrative și măsuri de remediere

1. Statele membre stabilesc norme care prevăd sancțiuni administrative și măsuri de remediere corespunzătoare aplicabile cel puțin în situațiile următoare:

- (a) atunci când administratorul de credite nu încheie niciun contract de externalizare sau atunci când contractul încheiat încalcă dispozițiile de transpunere a articolului 10 sau când furnizorul de servicii de administrare a creditului căruia i-au fost externalizate funcțiile comite o încălcare gravă a normelor juridice aplicabile, inclusiv a legislației naționale prin care este transpusă prezenta directivă;
 - (b) atunci când dispozitivele de guvernanță și mecanismele de control intern ale administratorului de credite nu asigură respectarea drepturilor debitorului și conformitatea cu normele de protecție a datelor cu caracter personal;
 - (c) atunci când politica administratorului de credite este inadecvată pentru tratamentul corespunzător al debitorilor, astfel cum este prevăzut la articolul 5 alineatul (1) litera (d);
 - (d) atunci când procedurile interne ale administratorului de credite nu prevăd înregistrarea și tratarea plângerilor debitorilor în conformitate cu obligațiile stabilite în măsurile naționale de transpunere a prezentei directive;
 - (e) atunci când cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 17 nu comunică informațiile prevăzute de măsurile naționale de transpunere a articolelor 16, 18 și 19;
 - (f) atunci când cumpărătorul de credite sau, după caz, reprezentantul său desemnat în conformitate cu articolul 17 nu respectă cerința prevăzută de măsurile naționale de transpunere a articolului 15;
 - (g) atunci când cumpărătorul de credite nu respectă cerința prevăzută de măsurile naționale de transpunere a articolului 17.
2. Sancțiunile și măsurile menționate la alineatul (1) trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive și să cuprindă cel puțin următoarele:
- (a) anularea unei autorizații de a desfășura activități în calitate de administrator de credite;
 - (b) un ordin prin care administratorului de credite sau cumpărătorului de credite sau, după caz, reprezentantului acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 17 i se impune să remedieze încălcarea, să pună capăt comportamentului respectiv și să se abțină de la repetarea acestuia;
 - (c) sancțiuni administrative pecuniare.
3. De asemenea, statele membre se asigură că sancțiunile administrative și măsurile de remediere sunt puse în aplicare în mod efectiv.
4. Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri de remediere și quantumul sancțiunilor administrative pecuniare respective, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele următoare, după caz:
- (a) gravitatea și durata încălcării;
 - (b) gradul de responsabilitate a administratorului de credite sau a cumpărătorului de credite sau, după caz, a reprezentantului acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 17 care este responsabil de încălcare;

- (c) capacitatea financiară a administratorului de credite sau a cumpărătorului de credite responsabil de încălcare, inclusiv prin raportare la cifra de afaceri totală a persoanei juridice sau la venitul anual al persoanei fizice;
 - (d) amploarea profiturilor obținute sau a pierderilor evitate prin săvârșirea încălcării de către administratorul de credite sau de către cumpărătorul de credite sau, după caz, de către reprezentantul acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 17 care este responsabil de încălcare, în măsura în care profiturile sau pierderile respective pot fi stabilite;
 - (e) pierderile cauzate părților terțe prin încălcare, în măsura în care aceste pierderi pot fi stabilite;
 - (f) măsura în care administratorul de credite sau cumpărătorul de credite responsabil de încălcare cooperează cu autoritățile competente;
 - (g) încălcările comise anterior de administratorul de credite sau de cumpărătorul de credite sau, după caz, de reprezentantul acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 17 care este responsabil de încălcare;
 - (h) orice consecințe sistemice reale sau potențiale ale încălcării.
5. Atunci când situațiile menționate la alineatul (1) se referă la persoane juridice, statele membre se asigură, de asemenea, că autoritățile competente aplică sancțiunile administrative și măsurile de remediere prevăzute la alineatul (2) membrilor organului de conducere sau ai organului administrativ, precum și altor persoane care, în temeiul legislației naționale, sunt responsabile de încălcare.
6. Statele membre se asigură că, înainte de a lua orice decizie de impunere a sancțiunilor administrative sau a măsurilor de remediere prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, autoritățile competente acordă administratorului de credite sau cumpărătorului de credite vizat sau, după caz, reprezentantului acestuia din urmă desemnat în conformitate cu articolul 17 posibilitatea de a fi audiat.
7. Statele membre se asigură că orice decizie de impunere a sancțiunilor administrative sau a măsurilor de remediere prevăzute la alineatul (2) este justificată în mod corespunzător și respectă dreptul la o cale de atac.

TITLUL V

Executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale

Articolul 23

Condiții pentru recurgerea facultativă la executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale

1. Statele membre se asigură că creditorii pot apela la acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:
- (a) mecanismul trebuie să fi fost convenit în scris sau prin act notarial, dacă statul membru prevede acest lucru, între creditor și debitorul care este societate comercială, iar contractul respectiv trebuie să precizeze evenimentul care determină executarea și perioada în care debitorul care este societate

- comercială poate efectua, după producerea evenimentului respectiv, plata care să îi permită să evite executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale;
- (b) debitorul care este societate comercială trebuie să fi fost informat în mod clar cu privire la aplicarea și consecințele acestei executări extrajudiciare accelerate a garanțiilor reale înainte de încheierea contractului menționat la litera (a);
 - (c) în termen de 4 săptămâni de la evenimentul care determină executarea sau ulterior acestui termen, în cazul în care creditorul și debitorul care este societate comercială au stabilit prin negociere acest lucru, creditorul trebuie să fi notificat debitorului care este societate comercială, în scris, toate elementele următoare:
 - (i) intenția creditorului de a lichida activele prin intermediul acestui mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale cu scopul de a îndeplini obligațiile contractuale prevăzute de contractul de credit garantat;
 - (ii) tipul măsurii de executare care trebuie aplicată, în conformitate cu articolele 25 și 26;
 - (iii) perioada în care pot fi efectuate plățile înainte de recurgerea la mecanismul de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale menționat la litera (a);
 - (iv) valoarea implicită a contractului de credit garantat datorată în conformitate cu obligațiile contractuale prevăzute de contractul de credit garantat;
 - (d) debitorul care este societate comercială trebuie să nu fi efectuat plata integrală, astfel cum se prevede în notificarea creditorului menționată la litera (c).

În sensul alineatului (1), contractul menționat la alineatul (1) litera (a) cuprinde un titlu direct executoriu.

În sensul alineatului 1 litera (a), statele membre pot stabili că, în cazul în care debitorul care este societate comercială a plătit cel puțin 85 % din valoarea contractului de credit garantat, perioada indicată la litera (a) menționată mai sus poate fi prelungită cu cel puțin șase luni.

2. Statele membre se asigură că debitorul care este societate comercială nu este autorizat să dispună de activele constituite drept garanții reale odată ce a primit notificarea menționată la alineatul (1) litera (c) și că este supus obligației generale de a coopera și de a furniza toate informațiile relevante în cazul în care acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale poate fi exercitat în conformitate cu alineatul (1).
3. Statele membre se asigură că creditorul acordă debitorului care este societate comercială un termen rezonabil pentru efectuarea plăților și depune eforturi rezonabile pentru a evita recurgerea la acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale.

Executare

1. Statele membre se asigură că garanția reală poate fi lichidată în temeiul mecanismului de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale.
2. Statele membre prevăd cel puțin unul dintre mijloacele următoare de lichidare a garanției reale sau ambele mijloace, astfel cum se prevede la alineatul (1), pentru fiecare tip de drept de garanție și pentru fiecare tip de garanție reală:
 - (a) licitația publică;
 - (b) vânzarea privată.

Pentru fiecare dintre aceste mijloace, statele membre pot să prevadă, dacă este cazul, numirea unui notar, a unui executor judecătoresc sau a altui funcționar public pentru a asigura o distribuție eficientă și rapidă a veniturilor obținute în urma vânzării și transferul garanțiilor reale către un achizitor sau pentru a proteja drepturile debitorului.

3. În cazul în care statele membre stabilesc proceduri de executare extrajudiciară prin apropierea activului, dreptul creditorului de a păstra activul pentru îndeplinirea obligațiilor debitorului care este societate comercială este reglementat de legislația aplicabilă din fiecare stat membru. Statele membre se asigură că, în cazul apropierei activului, diferența pozitivă care trebuie plătită debitorului care este societate comercială constă în diferența dintre suma restantă din contractul de credit garantat și cuantumul stabilit în urma evaluării activului respectiv.
4. În scopul lichidării menționate la alineatul (2), statele membre se asigură că creditorul efectuează o evaluare a activelor pentru a determina prețul de rezervă în cazul în care se organizează o licitație publică și o vânzare privată și că sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) creditorul și debitorul care este societate comercială ajung la un acord cu privire la evaluatorul care urmează să fie numit;
 - (b) evaluarea este efectuată de un evaluator independent;
 - (c) evaluarea este corectă și realistă;
 - (d) evaluarea este efectuată în mod expres în scopul valorificării garanției reale după producerea evenimentului care determină executarea;
 - (e) debitorul care este societate comercială are dreptul de a contesta evaluarea înaintea unei instanțe judecătorești, în conformitate cu articolul 29.
5. În sensul literei (a), în cazul în care părțile nu reușesc să ajungă la un acord cu privire la numirea unui evaluator în scopul valorificării garanțiilor reale menționate la alineatul (2), evaluatorul este numit printr-o hotărâre a unei instanțe judecătorești, în conformitate cu legislația națională a statului membru în care este stabilit sau în care își are domiciliul debitorul care este societate comercială.

Articolul 25

Licitație publică

1. Statele membre se asigură că lichidarea garanțiilor reale prin intermediul licitației publice se desfășoară în conformitate cu următoarele elemente:
 - (a) creditorul a anunțat public ora și locul licitației publice cu cel puțin 10 zile înainte ca aceasta să aibă loc;
 - (b) creditorul a depus eforturi rezonabile pentru a atrage un număr cât mai mare de cumpărători potențiali;
 - (c) creditorul a notificat licitația publică debitorului care este societate comercială și oricare parte terță care are interese în activ sau un drept asupra activului, indicând inclusiv ora și locul licitației, iar această notificare a avut loc cu cel puțin 10 zile înainte de licitația publică;
 - (d) înainte de licitația publică s-a efectuat o evaluare a activului;
 - (e) prețul de rezervă al activului este mai mare sau egal cu cuantumul stabilit prin evaluare înainte de licitația publică;
 - (f) activul poate fi vândut cu o reducere de maximum 20 % a cuantumului stabilit la evaluare, dacă se îndeplinesc ambele condiții următoare:
 - (i) niciun cumpărător nu a depus la licitația publică o ofertă conformă cerințelor prevăzute la literele (e) și (f);
 - (ii) există un pericol iminent de deteriorare a activului.
2. În cazul în care activul nu a fost vândut prin licitație publică, statele membre pot prevedea valorificarea garanției reale prin vânzare privată.
3. În cazul în care un stat membru prevede o a doua licitație publică, se aplică literele (a)-(e) de la alineatul (1), dar activul poate fi vândut cu o reducere suplimentară, astfel cum este stabilită de statele membre.

Articolul 26

Vânzare privată

1. Statele membre se asigură că lichidarea garanțiilor reale prin intermediul vânzării private se desfășoară în conformitate cu următoarele elemente:
 - (a) creditorul a depus eforturi rezonabile, inclusiv prin publicitate corespunzătoare, pentru a atrage cumpărătorii potențiali;
 - (b) creditorul a notificat debitorului care este societate comercială și oricărei părți terțe relevante care are interese în activ sau are un drept asupra acestuia, intenția sa de a vinde activul, iar notificarea a avut loc cu cel puțin 10 zile înainte de a oferi activul spre vânzare;
 - (c) înainte de vânzarea privată s-a efectuat o evaluare a activelor și/sau a avut loc o licitație publică în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) litera (c);
 - (d) prețul orientativ al activului este mai mare sau egal cu cuantumul stabilit prin evaluarea menționată la litera (c) în momentul în care activul este pus în vânzare privată;

- (e) activul poate fi vândut cu o reducere de maximum 20 % din valoarea sa, dacă se îndeplinesc ambele condiții următoare:
- (i) niciun cumpărător nu a depus o ofertă conformă cerințelor prevăzute la literele (d) și (e) în termen de 30 de zile;
 - (ii) există un pericol iminent de deteriorare a activului.
2. În cazul în care activul nu a fost vândut prin vânzare privată în termen de 30 de zile de la punerea sa în vânzare, statele membre se asigură că creditorul face publicitate vânzării timp de încă cel puțin 30 de zile înainte de a încheia orice vânzare.
3. În cazul în care un stat membru prevede o a doua tentativă de vânzare privată, se aplică literele (a)-(d) de la alineatul (1), dar activul poate fi vândut cu o reducere suplimentară, astfel cum este stabilită de statele membre.

Articolul 27

Drepturi de garanție concurente

Statele membre prevăd că ordinea de prioritate a drepturilor de garanție concurente asupra aceleiași garanții reale nu este afectată de executarea unuia dintre aceste drepturi prin intermediul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive.

Articolul 28

Dreptul de a contesta executarea

Statele membre se asigură că debitorul care este societate comercială are dreptul de a contesta recurgerea la acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale înaintea unei instanțe naționale în cazul în care vânzarea activelor constituite ca garanții reale nu a fost efectuată în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 24 alineatul (3) și a articolelor 25 și 26 sau în cazul în care evaluarea activelor nu a fost efectuată în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a articolului 24 alineatul (4).

Articolul 29

Restituirea sumei excedentare

Statele membre se asigură că creditorul este obligat să îi plătească debitorului care este societate comercială orice diferență pozitivă dintre suma restantă din contractul de credit garantat și veniturile obținute din vânzarea activului respectiv.

Articolul 30

Regularizarea sumei restante

Fără a aduce atingere articolelor 19-23 din Directiva (UE) 20XX/XX a Parlamentului European și a Consiliului⁴¹, în cazurile în care suma obținută după recurgerea

⁴¹ Directiva (UE) .../... a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, a doua șansă și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei 2012/30/UE (JO L [...], [...], p. [...]).

la acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale este mai mică decât suma restantă din contractul de credit garantat statele membre pot să prevadă regularizarea tuturor datoriilor care derivă din contractul respectiv, în conformitate cu legislația națională aplicabilă.

Articolul 31

Cesiunea către terți a contractelor de credit garantate

Statele membre se asigură că, în cazul în care un contract de credit garantat care prevede dreptul de a recurge la executarea extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale este cesionat de instituția de credit sau de o filială a acesteia unui terț, terțul în cauză dobândește dreptul de a recurge la acest mecanism de executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale în cazul nerespectării de către un debitor care este societate comercială a obligațiilor de plată, în temeiul aceluiași termen și condiții ca și instituția de credit.

Articolul 32

Proceduri de restructurare și de insolvență

1. Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere Directivei (UE) 20XX/XX a Parlamentului European și al Consiliului⁴².
2. Statele membre se asigură că, în cazul inițierii procedurilor de insolvență împotriva debitorului care este societate comercială, lichidarea garanției reale în temeiul legislației naționale de transpunere a prezentei directive beneficiază de suspendarea cererilor individuale de executare silită în conformitate cu legislația națională aplicabilă.

Articolul 33

Colectarea datelor

1. Statele membre și, în cazul instituțiilor de credit, autoritățile competente care supraveghează instituțiile de credit colectează anual informații de la creditorii cu privire la numărul contractelor de credit garantate care sunt executate prin această executare extrajudiciară accelerată a garanțiilor reale și cu privire la termenii aplicabile acestei executări.
2. Statele membre și, în cazul instituțiilor de credit, autoritățile competente care supraveghează instituțiile de credit colectează anual de la creditorii următoarele informații:
 - (a) numărul de proceduri desfășurate în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, inițiate, în curs de desfășurare și finalizate, inclusiv:
 - (i) numărul de proceduri privind bunuri mobile,
 - (ii) numărul de proceduri privind bunuri imobile,

⁴² Directiva (UE) .../... a Parlamentului European și a Consiliului privind cadrele de restructurare preventivă, a doua șansă și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei 2012/30/UE (JO L [...], [...], p. [...]).

- (b) durata procedurilor, de la notificare și până la regularizare, clasificate în funcție de mijlocul de valorificare (vânzare publică, vânzare privată sau apropierea activului);
 - (c) costurile medii ale fiecărei proceduri, în EUR;
 - (d) ratele de regularizare.
3. Statele membre centralizează datele menționate la alineatul (2) și elaborează statistici bazate pe datele agregate pentru întregul an calendaristic începând cu **DATA DE [OP: A se introduce data de 1 ianuarie a anului următor adoptării prezentului act]**.
4. Statisticile menționate la primul paragraf sunt comunicate Comisiei anual până la data de 31 martie a anului calendaristic care urmează anului în legătură cu care s-au cules datele.

TITLUL VI

Garanții și obligația de cooperare

Articolul 34

Modificarea contractului de credit

Fără a aduce atingere obligațiilor de informare a consumatorilor prevăzute de Directiva 2014/17/UE, de Directiva 2008/48/CE și de Directiva 93/13/CEE, statele membre se asigură că, înainte de a modifica termenele și condițiile contractului de credit, fie prin acord, fie în temeiul legii, creditorul comunică următoarele informații consumatorului:

- (a) o descriere clară și cuprinzătoare a modificărilor propuse;
- (b) termenul de punere în aplicare a modificărilor respective;
- (c) motivele care pot fi invocate de consumator pentru a depune o plângere cu privire la aceste modificări;
- (d) intervalul în care poate fi depusă această plângere;
- (e) numele și adresa autorității competente la care se poate depune plângerea menționată mai sus.

Articolul 35

Plângeri

1. Statele membre se asigură că administratorul de credite comunică debitorului, fără întârziere, următoarele informații:
- (a) identitatea administratorului de credite;
 - (b) o copie a autorizației care i-a fost acordată în temeiul articolului 6;
 - (c) numele, adresa și datele de contact ale autorităților competente ale statului membru în care este stabilit sau în care își are domiciliul debitorul și în care debitorul poate depune o plângere.

2. Comunicarea menționată la alineatul (1) trebuie să fie realizată în scris sau prin mijloace electronice, în cazul în care acestea sunt autorizate de dreptul Uniunii sau de legislația națională.
3. Statele membre prevăd că, în toate comunicările ulterioare cu debitorul, precum și în orice comunicare telefonică, administratorul de credite include sau prezintă informațiile enumerate la alineatul (1) literele (a) și (c).
4. Statele membre se asigură că administratorul de credite stabilește și aplică proceduri eficiente și transparente pentru soluționarea plângerilor primite de la debitori.
5. Statele membre se asigură că tratarea de către administratorii de credite a plângerilor primite din partea debitorilor este gratuită și că administratorii de credite țin evidența plângerilor și a măsurilor luate pentru a le da curs.
6. Statele membre se asigură că autoritățile competente stabilesc și publică o procedură de tratare a plângerilor depuse de debitori împotriva cumpărătorilor de credite, a administratorilor de credite și a prestatorilor de servicii de administrare a creditului și că aceste plângeri sunt tratate cu promptitudine odată ce sunt primite.

Articolul 36

Protecția datelor cu caracter personal

Comunicarea de informații persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și prelucrarea acestor date cu caracter personal, precum și orice altă prelucrare a datelor cu caracter personal în sensul prezentei directive se efectuează în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 și cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

Articolul 37

Cooperarea dintre autoritățile competente

1. Statele membre se asigură că autoritățile competente menționate la articolele 7, 11, 12, 13, 16, 18, 19 și 21 cooperează ori de câte ori este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin sau pentru exercitarea competențelor care le sunt conferite în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive. Aceste autorități trebuie, de asemenea, să își coordoneze acțiunile pentru a evita o eventuală dublare sau suprapunere atunci când fac uz de competențele de supraveghere și aplică sancțiuni și măsuri administrative în cazuri transfrontaliere.
2. Statele membre se asigură că autoritățile competente își furnizează reciproc, la cerere și fără întârzieri nejustificate, informațiile necesare în scopul exercitării funcțiilor și îndeplinirii sarcinilor lor în temeiul dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive.
3. Statele membre se asigură că autoritățile competente care primesc informații confidențiale în cadrul exercitării funcțiilor și al îndeplinirii sarcinilor lor în temeiul prezentei directive utilizează aceste informații numai în cursul exercitării funcțiilor și al îndeplinirii sarcinilor lor.
4. Statele membre adoptă măsurile administrative și organizatorice necesare pentru a facilita cooperarea prevăzută la prezentul articol.
5. Autoritatea Bancară Europeană facilitează schimbul de informații între autoritățile competente ale statelor membre și promovează cooperarea dintre acestea.

Titlul VII

Modificare

Articolul 38

Modificare adusă Directivei 2014/17/UE

Se adaugă următorul articol 28a:

„Articolul 28a

1. În cazul în care drepturile creditorului în temeiul unui contract de credit sau contractul însuși se cesionează unei părți terțe, consumatorul are dreptul să invoce împotriva cesionarului orice mijloc de apărare la care putea recurge împotriva creditorului inițial, inclusiv dreptul la compensare, în cazul în care aceasta este permisă în statul membru în cauză.
2. Consumatorul trebuie să fie informat cu privire la cesiunea menționată la alineatul (1).”

Titlul VIII

Dispoziții finale

Articolul 39

Comitetul

1. Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁴³.
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 40

Evaluare

1. La cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive, Comisia efectuează o evaluare a prezentei directive și prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind principalele constatări.
2. În cazul în care evaluarea evidențiază probleme importante legate de funcționarea directivei, raportul ar trebui să descrie modul în care Comisia intenționează să rezolve problemele identificate, inclusiv etapele și calendarul eventualei revizuirii.

⁴³ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

Articolul 41

Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2020 cel târziu, actele cu putere de lege și actele administrative necesare conformării cu prezenta directivă. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.
2. Statele membre aplică dispozițiile respective începând de la 1 ianuarie 2021.

Cu toate acestea, articolul 4 alineatul (1), articolul 7 și articolele 9-12 se aplică de la 1 iulie 2021.

3. Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
4. Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 42

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 43

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*